

PAVADONIS

Lai Kungs tevi svēti, brāli Nevil.

Es esmu tik laimīgs, ka varu šovakar atkal būt dievnamā. Tikai esmu nedaudz aizsmacis. No rīta bija diezgan garš Vēstījums, kaut gan es, protams, jutos laimīgs ka Tas atnāca. Man pašam bija prieks To runāt, un es ceru, ka jūs To klausījāties ar prieku. [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.]

² Neaizmirstiet, vienmēr atcerieties, ka tieši šīs lietas ir tās, kas veido Kristus kalpu. Saprotiet, vispirms ticība, tad tikums. Un tagad atcerieties, Svētais Gars nevar pabeigt Dieva celtni, iekams viss nebūs Svētā Gara pārvaldīts. Nav svarīgi, ko jūs darāt, saprotiet. Šīs ir tās lietas, kas veido Kristus Ķermeni, saprotiet, šīs lietas. Lūk, neaizmirstiet, ka tas *šeit*, ir pirmais, tā ir jūsu ticība. Tikums, zināšanas un tā tālāk, tām ir jātiek tam pieliktam, līdz būs redzams pilnīgs Kristus augums, tad Svētais Gars nonāk uz tā un apzīmogo to kā vienu Ķermeni. Šīm lietām ir jābūt. Tāpēc Jēzus sacīja: “Viņus pazis pēc viņu augļiem.” Redziet, augļi! Jūs nevarēsiet atnest augļus bez visa tā, kas jūsos tos atnestu. Un pēc tam, kad tas viss ieņems pasaulīguma un— un bezdievības vietu, un tā tālāk, tad ir izdzīta visa neticība, tad aiziet projām visas šīs pasaules lietas, un tad nepaliek pāri nekas, kā vien jauns radijums Kristū. Un pēc tam Vēstulē Efeziešiem 4:30 ir teikts: “Neapbēdiniet Dieva Svēto Garu, ar ko esat apzīmogoti līdz jūsu izpiršanas dienai.” Apzīmogoti Dieva Valstībā! Lūk, neaizmirstiet to. Paturiet to prātā, ka vispirms ir jābūt *šīm* lietām. Tad kā zīmogs ir Svētais Gars, noslēdzošā Daļa, kas apzīmogo mūs Ķermeni. Labi.

³ Mums ir lūgums no māsas Litlas, no Čikāgas, viņas vīrs ir cietis auto avārijā un ir uz gultas, būdams par mata tiesu no nāves, no māsas Litlas. Un Edite Raita, mūsu māsiņa no šejienes, kuru mēs pazīstam jau tik ilgu laiku, viņa šovakar ir mājās, un viņai ir ļoti, ļoti slukti, un viņi lūdza, lai to paziņo draudzē, lai mēs visi kopā varētu palūgt par šo vajadzību. Un tagad nolieksim uz brīdi mūsu galvas.

⁴ Mūsu dārgais Debesu Tēvs, mēs esam sapulcējušies (ticībā) apkārt Dieva tronim, un mēs lūdzam Dievišķo žēlastību šiem lūgumiem. Brālis Litls ir cietis avārijā un ir tuvu nāvei. Dievs, palidzi viņam. Lai Svētais Gars ir blakus viņam tur gultā un atved viņu atpakaļ pie mums, Kungs. Un tur atrodas Edite Raita, es lūdzu, Dievs, lai Svētais Gars šovakar ir blakus viņas gulvietai un atkal atjauno viņai veselību. Dāvā to, Tēvs. Tu esi to apsolījis, un mēs tam ticam. Un kā šorīt mēs nodevāmies pārdomām, ka attālumam Tev neko nenozīmē, Tu esi tik pat varens vienā zemes pusē, kā Tu esi otrā, jo Tu esi visuresošs, visuvarens un bezgalīgs.

Un mēs lūdzam, Tēvs, lai Tu dāvā šos lūgumus caur Jēzus Kristus Vārdu. Āmen.

⁵ Es ļoti priecājos, ka šovakar atkal esmu šeit, lai... Un es zinu, ka ir karsts. Tās ir trīs sapulces pēc kārtas, un tas... Es zinu, ka dažiem no jums laikā starp rīta un vakara dievkalpojumiem bija jānobrauc pat piecsimt jūdzes. Un pēc rītdienas man būs jāstūrē tūkstoš četri simti. Tāpēc, tāpēc es—es ticu, ka šis ir bijis īpašs laiks katram no jums. Un šis ir bijis īpašs laiks arī man, apciemojot jūs. Tikai vienas lietas mums trūka, ļoti daudziem nācās palikt ārā, jo nepietiek vietas, krēslu rindas nevar likt pārāk cieši, ugunsdzēsības dienests to neatļaus. Tad nu tagad mēs cenšamies nedaudz paplašināt dievnamu, lai mēs varētu sanākt un lai cilvēkiem būtu sēdvietas.

⁶ Un tā, vienmēr, jebkurā laikā, jūs esiet laipni gaidīti šajā dievnamā, kur nav nekādas mācības, izņemot Kristu, nekāda likuma, izņemot mīlestību, nekādu grāmatu, izņemot Biblii. Un tāpēc... Un mūsu draudzes gans šeit ir brālis Ormans Nevils. Un mums šeit ir sanāksme no—no daudziem cilvēkiem, kuri sanāk kopā kā starpkonfesionāla baznīca, kur jūs varat nākt un pielūgt Dievu tā, kā jums diktē jūsu pašu sirdsapziņa. Mēs vienmēr priecāsimies jūs šeit redzēt. Un tāpēc nāciet, kad varat, un mēs vienmēr ar prieku jūs uzņemsim.

⁷ Un tā, nākamā reize, cik man zināms, kad es būšu ar jums, būs tad, kad draudzes nams būs pabeigts. Un es vēlos, lai tad, pēc *Draudzes Periodiem*, lai tad mēs pievērstos septiņiem pēdējiem *Zimogiem*, un pēdējiem septiņiem *Zimogiem* Atklāsmes Grāmatā, mācīt To.

⁸ Un bieži vien gadās, ka atnāk slimi un nomocīti cilvēki, un šo sapulču laikā, kad ir vajadzīgas vizijas un cilvēki nāk uz īpašām pārrunām. Ja es tajā izeju, tad es—es vienkārši neuztveru atšķirību starp tām, un redziet, man pēc tam ir grūti runāt. Un visi zina, ka mūsu dziedināšanas kampaņu laikā, ka parasti sludina misters Baksters vai kāds cits, bet es iznāku lūgt par slimajiem, jo tas ir diezgan grūti. Un pirms kāda brīža es lūdzu par dažiem cilvēkiem, un pēc tam es satikos ar vienu bērniņu, kuru ārsti... kaut kas bija ar viņa muguru, jau no dzimšanas. Ejot ārā, es ieraudzīju to ar ģipša pārsejiem. Šim bērnam vairs nevajadzēs būt kroplam, viņš būs vesels. Protams, tā ir, saprotiet. Tā ir, es to zinu. Saprotiet, es par to esmu pārliecināts. Tāpēc mēs gribam, lai mums būtu ticība un ticēt Dievam.

⁹ Ikviens no jums, un daudzus no jums es nepazīstu, visus kalpotājus un pārējos. Ja nemaldos, tas ir brālis Kreiss. Vai pareizi? Brāli Kreiss, man—man ir jāatvainojas tavā priekšā, ka nevarēju tikt uz to veltīšanu. Varbūt es turp aizbraukšu uz kādas nedēļas nogales sapulci, arī tas būtu labi. Vai pareizi? Tur Blūmingtonā. Kā jums tur klājas? Labi. Man šķiet, ka daži no šiem brāļiem ir kalpotāji. Vai tu esi kalpotājs? Tieši tā. Lai Tas

Kungs jūs svēti. Cik daudz kalpotāju ir šajā zālē, paskatīsimies uz jūsu rokām. Nu ko, tas ir jauki. Mēs priecājamies, ka esat šeit, patiešām priecājamies. Lai Dievs jūs svēti!

¹⁰ Un tā, lai mēs tik tiešām varētu beigt laicīgāk, jo daži dosies uz Džordžiju, Tenesiju, Ņujorku, visur, pēc šī vakara, sākot no šī vakara. Lūk, pa ceļu brauciet uzmanīgi. Ja kļūstat miegaini un negribat piestāt kādā moteli, tad nobrauciet ceļa malā un guliet, kamēr jūs. . . Tā daru es. Saprotiet, vienkārši nobraucu malā un guļu. Nevadi, nevadi mašīnu, kad esi miegains. Tā ir slikta lieta. Un atceries, runa nav par tevi, tev ir jāuzmana tas otrais puisis. Saprotat? Tu zini, kurp tu brauc, bet tu nezini, kurp brauc viņš, tāpēc—tāpēc tev tas puisis ir jāuzmana. Tāpēc pārlicinieties, ka visu laiku esiet modri, lai būtu uzmanīgi.

¹¹ Un tā, šodien es gribu izlasīt fragmentu no Rakstiem, kas atrodas Svētā Jāņa Grāmatā. Lūk, šis nelielās Rakstu vietas, kuras mēs lasām un uz kurām atsaucamies, kalpo par pamatu tam, ko mēs cenšamies pateikt. Un vēl nekad, ne reizi man nav bijis tā, cik vien es atceros, ka es nostātos aiz kanceles, lai mēģinātu kaut ko pateikt tikai tāpēc vien, lai būtu pateikts. Es vienmēr cenšos nogaidīt, vērot, iedziļināties, lūgt, līdz sajūtu, ka man ir kaut kas, kas cilvēkiem palīdzēs. Ja es nevaru palīdzēt, tad man te nav ko stāvēt, saprotiet. Tas ir, lai mēģinātu palīdzēt! Un tā, šovakar, protams, liela daļa no mūsu ļaudīm aizbrauca prom jau šorīt, un viņiem bija jādodas mājup, daudziem no viņiem. Bet šovakar, es jums teicu, ka, ja jūs paliksiet, tad mēs pacentīsimies, lai mums iznāktu apmēram četrdesmit piecu minūšu gara runa par kaut ko tādu, kas, es ceru, mums palīdzēs. Un kā pamatu mēs ņemsim Svētā Jāņa 16. nodaļu, un sāksim kaut kur no 16. nodaļas 7. panta un izlasīsim līdz 15. pantam.

Tomēr Es jums saku patiesību: tas jums par labu, ka Es aizeju. Jo, ja Es neaizietu, Aizstāvis nenāktu pie jums. Bet aizgājis Es to sūtīšu pie jums.

Un kad Viņš nāks, Viņš liks pasaulei izprast grēku, taisnīgumu un tiesu.

Grēku — jo tie netic Man.

Taisnīgumu — jo Es aizeju pie Tēva, un jūs Mani vairs neredzēsīt.

Tiesu — jo šis pasaules valdnieks ir dabūjis savu spriedumu.

Vēl daudz kas Man jums sakāms, bet jūs to tagad vēl nespējat nest.

Bet, kad nāks Viņš, Patiesības Gars, Tas jūs vadīs visā patiesībā; jo Viņš nerunās no Sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs, un parādis jums nākamās lietas.

Jo Tas Mani cels godā, jo Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un parādis to jums.

Viss, kas Tēvam pieder—pieder, ir Mans; tāpēc Es jums sacīju, ka Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un parādis to jums.

¹² Lūk, tas ir 13. pantā. “Bet, kad atnāks Patiesības Gars, Viņš vadīs jūs visā Patiesībā. Kad atnāks Patiesības Gars, Viņš jūs vadīs visā Patiesībā.” Kas ir Patiesība? Vārds. “Jo Viņš nerunās, Viņš nerunās no Sevis paša; bet Viņš runās to, ko Viņš dzirdēs. To, ko Viņš dzirdēs, to Viņš runās.” Citiem vārdiem sakot, Viņš būs Tas, Kurš to visu atklās, saprotiet. Un Ebrejiem 4. nodaļā Bībele saka, ka “Dieva Vārds ir asāks un spēcīgāks par abās pusēs griezīgu zobenu un ir domu un sirds prāta Tiesnesis”. Skatieties: “Viņš runās, ko dzirdēs, un Viņš darīs jums zināmas nākamās lietas.” Redzat? Kas to darīs? Svētais Gars, Kurš nāks Kunga Jēzus Vārdā.

¹³ Un es gribētu uz dažām minūtēm pievērst jūsu uzmanību vārdam “vadis”, *Pavadonis*. Jūs zināt, ka es esmu ieguvis zināmu pieredzi mežos. Pavadonis ir tas, kurš rāda tev ceļu. Kad tu nezini, kurp dodaties, tev ir vajadzīgs pavadonis. Un tā kā es esmu medijs visās pasaules malās, man ir bijusi iespēja tikties ar pavadoniem. Un arī es pats esmu pavadonis Kolorādo štatā, jo, pazīstot šo apkaimi, ganības un pārējo, es varu strādāt par pavadoni Kolorādo.

¹⁴ Un tā, pavadonim ir jāzina ceļš. Viņam ir jāzina, kurp viņš dodas un ko viņš dara, un kā visa ceļa garumā parūpēties par tevi. Saprotat? Viņam ir jāskatās, lai tu nepazustu. Pavadonis ir īpaši izmeklēts cilvēks. Par pavadoniem piemērotus cilvēkus izvēlas valsts. Un, lūk, dodoties ceļojumā uz mežonīgām vietām, kur tu varbūt neesi bijis, doties turp bez pavadona nav nekas labs. Patiesībā, ir pat tādas vietas, kur jūs bez pavadona nemaz nevarat iet, piemēram, Kanādā. Pavadonim ir jāparaksta tava licence mežsargam. Viņam ir jāparakstās, un viņš par tevi atbild. Ja ar tevi kaut kas notiks, tā būs viņa atbildība. Viņam ir jāparūpējas par tevi. Viņam ir jāraugās, lai tu nepazustu. Viņam ir jābūt pārliecinātam, ka viņš tevi nesūta turp, no kuriens tu neatradīsi ceļu atpakaļ. Bet, ja tu apmaldīsies, tad viņam ir tik labi jāpazīst tā apkaime, lai jebkurā laikā varētu tevi atrast. Tas viss viņam ir jāzina, citādi viņš nevar būt par pavadoni, viņš nesaņems pavadona licenci.

¹⁵ Tā visa dēļ tev dažkārt ir jāsarunā tikšanās, laicīgi jāsavānās, viss jānokārto, jārezervē vieta, lai tevi aizvestu. Bet, ja tu . . . Dažreiz viņš ir tik ļoti aizņemts, ka nevar tevi paņemt, tad tev tas uz kādu laiku ir jāatliek; šī zemes pavadona dēļ. Ar Dieva Pavadoni tā tas nekad nenotiks, Viņš vienmēr ir gatavs, vienmēr ir gatavs.

¹⁶ Lūk, ja tu neveiksi šos sagatavošanās darbus, un tu plāno doties ceļojumā uz mežonīgām vietām, kur nekad agrāk neesi bijis, tad tu vari pazust un aiziet bojā. Tev ir viena iespēja no

simts, ka tu izkļūsi no šīm mežonīgajām vietām, tas ir, ja tur nav pārāk blīvs biežoknis, tad tev ir viena iespēja no simts, ka tu tiksi ārā no turienes pats. Bet, ja tur ir ļoti mežonīgs apvidus, tad tikt ārā tev nav izredžu. Tur nav nekādu iespēju, jo tu esi nokļuvis uz nāves takas, un tad ar tevi—tevi ir cauri, tad tev ir beigas. Lūk, un tu aiziesi bojā, ja tev nav pavadoņa, kurš pazīst apkārtni un zina, kā atgriezties atpakaļ.

¹⁷ Daudzi no jums zina to rakstu, kuru jūs pirms gada lasījāt, Tūsonā, Arizonas štatā, par tiem Boiskautiem. Viņi gan bija uztrenēti un zināja, kā parūpēties par sevi, viņi bija skauti. Viņi nebija iesācēji skauti, viņi bija isti skauti. Un viņi devās pārgājienā kalnos, bet sākās sniega vētra, un daba izmainīja savu stāvokli. Un, kad viņi nomaldījās, viņi visi aizgāja bojā, tāpēc ka viņi . . . kaut kas bija izmainījies, izgājis no parastās kārtības, viņi nezināja, kā tikt ar to galā. Saprotat? Un es esmu aizmirsis, cik puīšu tur kalnos aizgāja bojā, kaut arī viņiem bija helikopteri un zemessardze, un nacionālā gvarde, un brīvprātīgo palīdzība, un viss pārējais. Taču viņi bija pazuduši, neviens nezināja, kur viņi atrodas. Un viņi nespēja paši par sevi parūpēties. Viņi visi aizgāja bojā sniegā, jo viņi nezināja, vai viņi iet uz austrumiem, vai uz ziemeļiem, uz rietumiem vai uz dienvidiem, augšup vai lejup, kas un kā, viss izskatījās vienādi.

¹⁸ Lūk, neskatoties uz laika apstākļiem, pavadonis zina, kur viņš atrodas. Viņam—viņam ir viss vajadzīgais aprīkojums. Viņš zina, ko viņš dara. Viņam tas viss ir pazīstams. Viņš zina, kā viss izskatās, tāpēc viņš varētu atrasties pat tumsā un sataustīt konkrētas lietas.

¹⁹ Piemēram, lūk, viena sena pavadoņu metode. Jūs zināt, ja ir redzamas zvaigznes, tad jebkurš pateiks, uz kuru pusi ir jāiet, vērojot zvaigznes. Un tu vienmēr vēlies sekot tai vienai uzticamajai zvaigznei. Ir tikai viena uzticama zvaigzne, un tā ir Polārā zvaigzne. Redziet, tikai viena, viņa vienmēr atrodas vienā un tajā pašā vietā. Tas simbolizē Kristu, kurš ir Tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Citas zvaigznes var novirzīties, bet Viņš paliek tāds pats. Draudzes var tevi vilkt uz *vienu* pusi, vai kāds tevi vilks uz *citū* pusi; taču ne Viņš, Viņš vienmēr ir tāds pats.

²⁰ Un tā, ja tu nevari ieraudzīt šo Polāro zvaigzni un ir mākoņains, tad vari pievērst uzmanību, ja ir diena un tu esi apmaldījies, tu vari pavērot kokus. Uz kokiem sūnas vienmēr ir ziemeļu pusē, jo koka dienvidu pusi saule apspīd vairāk nekā ziemeļu pusi. Bet ko darīt tad, ja ir tumsā un tu nevari redzēt sūnas? Ja tu aizvērsi acis un pacentīsies ne par ko nedomāt, aizvērsi acis un, lūk, tā apskausi ar rokām koku ar gludu mizu tā, lai tavi pirksti saskartos, un tad sāc ļoti lēnām virzīties apkārt šim kokam. Un, kad sajūtīsi tādu vietu, kur miza ir izteikti bieza, saplaisājusi, tad tā ir ziemeļu puse (vējainā), un varēsi noteikt, uz kādu pusi tu ej, uz ziemeļiem vai uz dienvidiem. Lūk, tādā veidā, ak, ir daudz tādu lietu, bet tam ir vajadzīgi pavadoņi, lai zinātu,

kā tas viss ir jādara. Parasts cilvēks tur nostāsies un teiks: “Es tur nejutu nekādu atšķirību.” Saprotat? Redziet, jums ir jābūt trenētam, lai varētu šādi parādīt ceļu.

²¹ Un šie puīši bez šaubām bija labi skauti, viņi varbūt mācēja uzsiet mezglus, varbūt mācēja uzšķilt uguni ar akmeņiem un darīt tamlīdzīgas lietas. Bet zināt, kā atrast izeju, lūk, kas par lietu! Viņi nezināja, kā lai no turienes izkļūst, tāpēc viņi visi aizgāja bojā, jo viņi nebija paņēmuši līdzī pavadoni.

²² Un pirms diviem gadiem kāds vieglprātīgs tēvs Kolorādo štatā, ak, viņš devās kalnos, un viņam līdzī bija kādus sešus vai septiņus gadus vecs puisēns. Viņš grasiņās paņemt viņu līdzī savās pirmajās briežu medībās. Un tā viņi uzkāpa augstu kalnā, un mazais puika teica savam tētim: “Es jau esmu piekūsis.”

²³ “Sēdies man mugurā. Mēs vēl neesam pietiekami augstu, brieži ir vēl augstāk.” Šis cilvēks kāpa arvien augstāk, kamēr viņš. . . Viņš nesaprata, viņš bija pilsētnieks. Viņš neko nezināja par to, kā ir jāmedī un kur jāiet. Cilvēks, kurš kaut ko zina par mežonīgajām vietām, zina, ka augstienēs briežu nav. Viņi turp neiet. Tur staigā kazas, nevis brieži. Brieži ir lejā, kur viņi var baroties, viņi atrodas tur, kur ir kaut kas ēdams. Lūk tā, taču šis cilvēks nodomāja: “Ja es uzrāpšos kaut kur tu augšā klintis, tad atradīšu lielu briedi.” Viņš bija redzējis fotogrāfiju, kurā viens stāvēja uz—stāvēja uz klints, un viņš nodomāja, ka tur viņš to arī atradīs. Nevajag ņemt vērā to, kas ir tajos žurnālos, ak vai, citādi jums sāks rādīties murgi! Ir vajadzīga tikai viena lieta, paņemt pavadoni, lai tu zinātu, kur atrodies.

²⁴ Un šis tēvs, un piepeši, negaidot sāka lit lietus, viens no tiem pēkšņajiem lietiņiem, kādi atnāk. Bet tas cilvēks bija medījis jau pārāk ilgi, kamēr satumsa, un viņš nespēja atrast atpakaļceļu. Un tad. . . tad no kalnu virsotnēm sāka pūst vēji, un viņš sāka steigties, un tas. . .

²⁵ Ja tu esi iekļuvis nepatīkšanās, tev ir jāzina, kā izdzīvot. Tā ir vēl viena lieta, zināt, kā izdzīvot! Es esmu rāpies kokos un laidies lejā, rāpies kokos un laidies lejā, augšā un lejā, lai paliktu dzīvs. Man ir gadījies, ka sniega bija vairāk par četrām pēdām, es izlauzu celmus un krāvu tos kaudzē. Un biju tik izsalcis, ka knapi spēju to izturēt! Un lauzu šos vecos celmus, aizdedzināju tos, lai tie degtu, un izkausētu sniegu. Un pēc tam apmēram vienos vai divos nakti pavilku malā tos celmus un gūlos uz šīs siltās zemes, lai izdzīvotu. Un jums ir jāzina, kā ir darāmas tādas lietas.

²⁶ Bet šis cilvēks nezināja, ko lai dara, un viņam līdzī nebija neviena, kas viņam to parādītu. Un viņš spieda sev pie krūtīm savu dēliņu, līdz viņš juta kā tas paliek auksts un nomirst. Vieglprātība! Ja vien viņš būtu paņēmis sev līdzī pavadoni, tas būtu varējis novest viņu lejā no tā kalna, neskatoties uz to, kāds bija laiks, saprotiet. Taču viņš gaidīja, līdz satumsa, bet pēc tam nespēja atrast savu atpakaļceļu.

27 Un tieši tāda ir šodienas kristiešu nelaime. Viņi gaida, kamēr iestājas tumsa, un tad aptver, ka ir palikuši bez Pavadoņa. Pavadonis!

28 Nu, vai jūs kādreiz esat redzējuši cilvēku, kurš ir apmaldījies? Vai kāds kādreiz ir atradis nomaldījušos cilvēku? Tas ir pats nožēlojamākais skats. Kad cilvēks ir apmaldījies, viņš kļūst mežonīgs. Viņš nesaprot, ko viņš dara. Mēs tur uzgājām vienu vīru, puisī, un viņš bija apmaldījies mežos, un viņš domāja... Viņš bija fermeris, bet nokļuva nepazīstamā apvidū un apmaldījās, gāja apliem. Un, kad viņi pēc trīs dienām viņu atrada, viņš skrādāja kā ārprātīgs, bļaudams pilnā rīklē. Viņam bija sakodītas lūpas, un aizsvieda prom savu šauteni, un viņš nezināja, ko darīt. Un, kad viņa paša brālis, kad... Viņiem vajadzēja viņu noķert un sasiet. Kad pie viņa piegāja viņa brālis, viņš metās tam virsū kā zvērs, mēģināja to sakost, viņš nesaprata, kur viņš atrodas. Kāpēc? Viņš bija apmaldījies. Un kad cilvēks apmaldās, viņš ir pilnīgi apmulsis. Un viņš pats nezina, ka ir tādā stāvoklī, jo tas, ka viņš ir pazudis, izsauc viņam to satraukumu, un viņš nezina, kur viņš ir un kā viņš rīkojas.

29 Tas pats notiek, kad cilvēks nomaldās no Dieva! Viņš dara tādas lietas, kādas viņš parasti nedarītu. Viņš dara to, kas—kas ir ārpus cilvēka saprāta robežām. Cilvēks, kurš ir nomaldījies no Dieva, draudze, kas ir nomaldījusies no Dieva, draudze, kura ir aizgājusi prom no Dieva, aizgājusi no Dieva Bībeles principiem, reizēm dara tādas lietas, kādas tu negaidi ieraudzīt dzīvā Dieva draudzē. Viņi iegūst naudu blēdīgās spēlēs, spēlē loterijas, kārtis, kas, ko vien var. Viņi māca visu ko, visu atļauj, uzsit pa plecu tam, kurš dod draudzei vairāk naudas, un viss kaut ko tādu, skatās uz viņiem caur pirkstiem. Tā tas ir. Nozīmē par diakoniem tos, kas ir precējušies četras vai piecas reizes, vienkārši, lai kaut kā tiktu galā, savilktu kopā galus. Tikai vienu galu jums vajag savest kārtībā, tas ir, jūsu pienākumu Dieva priekšā. Stāviet un runājiet Patiesību! Pazudis, apmaldījies cilvēks ir apmulsis, viņš ir ārprātīgs.

30 Pavadonim ir saprašana, kurp iet un ko darīt. Dievs... Dievs Saviem ļaudīm vienmēr ir sūtījis pavadoni. Dievs nekad nav pievilis. Viņš sūta pavadoni, bet tev ir jāpieņem šis pavadonis. Saprotat? Jums tam ir jātic. Jums pienākas iet pa to ceļu, pa kuru viņš liek iet. Ja tu esi mežonīgā apvidū, un tavš pavadonis saka: "Mēs iesim pa šo ceļu," bet tu tomēr domā, ka tu iesi pa to ceļu, tad tu apmaldīsies. Pēc tam, kad tu... Dievs mums sūta pavadoni, lai tas mūs vadītu, un mums vajag sekot šim pavadonim. Nav svarīgi, ko mēs domājam, kas mums šķiet prātīgi un kas šķiet smieklīgi, ne mums par to spriest, tā ir tikai pavadoņa darišana.

31 Vecajā Derībā Dievs sūtīja praviešus. Viņi bija pavadoņi, jo Tā Kunga Vārds nāca pie pravieša. Viņi bija pavadoņi. Viņi

apmācija ļaudis, kā mēs vakar vakarā runājām par Jesaju un Hozeju. Viņi bija apmācīti, un viņi apmācīja tautu un vadīja to. Un tā, Dievs vienmēr ir sūtījis Savus pavadoņus, Viņam vienmēr ir bijis kāds pavadonis, visos laikos. Dievam vienmēr bija kāds, kurš pārstāvēja Viņu uz šīs zemes, visos laikos.

³² Lūk, taču reizēm viņi novirzījās no tā pavadoņa, “no kursa”, kā mēs to saucam. Kad Jēzus bija šeit uz zemes, vai tad jūs neatceraties, ka Jēzus sacīja farizejiem: “Jūs, akli pavadoņi?” Akli pavadoņi, akli pret garīgām lietām. Saprotat? Viņiem būtu vajadzējis būt par pavadoņiem, cilvēku pavadoņiem, kas aizved cilvēkus līdz glābšanai. Taču Jēzus sacīja: “Jūs esat akli!” Un Viņš teica: “Lieciet viņus mierā, ja aklaivs ved aklo, vai tad viņi abi neiekritis bedrē?” Akli pavadoņi! Ak, cik stipri gan pasaule ir saindēta ar šo aklo vadību! Bet Viņš nevēlas, lai jūs paļautos uz savu personīgo saprašānu. Dievs nevēlas, lai jūs paļautos uz savu izpratni vai savām domām vai uz jebkādu cilvēcisku domāšanu.

³³ Dievs sūta Pavadoni, un Dievs grib, lai jūs atcerētos, ka tas ir Viņa ieceltais Pavadonis. Un mums Viņš ir jāpatur atmiņā. Lūk, Šeit ir teikts, Jēzus sacīja: “Es jūs nepametišu, bet Es lūgšu Tēvu, lai Viņš sūta jums citu Mierinātāju.” Un šim Mierinātājam, kad Viņš atnāks, ir jāved mūs visā Patiesībā. Bet Dieva Vārds ir Patiesība, un Vārds ir Kristus: “Es esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība.” Viņš ir Vārds: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū.” Tādā gadījumā, ja mēs sekojam istajam, patiesajam Pavadonim, Svētajam Garam, Viņa uzdevums ir pateikt mums, ko Viņš ir redzējis, ko Viņš ir dzirdējis, un lai Viņš parādītu mums lietas, kas notiks. Āmen. Lūk, lūdzu. Viņš jums parādīs tās lietas, kas notiks.

³⁴ Taču, kad draudzes šodien To noliedz, kā gan mēs vispār varam sagaidīt, ka dosimies uz Debesīm? Lai arī Svētais Gars tika atsūtīts mums kā Pavadonis, mēs pieņemam kādus kardinālus, kaut kādus biskapus, kaut kādus galvenos uzraugus vai ko tamlīdzīgu, lai tie mūs vestu, kaut mums tika dots Svētais Gars, lai mūs vestu.

³⁵ Un Svētais Gars vienmēr runā no Vārda. “Vēl daudz kas Man jums sakāms, bet jūs To tagad vēl nespējat saprast, bet, kad nāks Viņš, Viņš jūs Tajā vadīs.” Lūk, kāpēc atnāca Zimogi. Kad tiks pabeigts Septītais Zimogs, Dieva noslēpumam būtu jābūt pabeigtam, lai zinātu, Kas ir Dievs, kāds Viņš ir, kā Viņš dzīvo, Viņa raksturu, Viņa Būtību. Līdz tam laikam jums būtu jābūt aizgājušiem līdz *šai* augšai, saprotiet, atvedot mūs līdz Dieva dēlu un meitu pilnīgam augumam; Draudze, kura ir mazgāta Kristus Asinis, kas ir nopirkta bez naudas, bet ir atpirkta ar Jēzus Kristus Asinīm.

³⁶ Lūk, te nu tas ir, Pavadonis, un tas ir Dieva sagādātais Pavadonis. Lūk, mēs ejam cauri mežonīgām vietām, mēs

dodamies uz kaut kurieni, un mēs nevaram tikt galā bez šī Pavadoņa. Lai tikai kāds iedrošinās aizstāt To ar kādu citu pavadoni! Ja jūs to izdarisiet, tad viņš jūs novedīs nost no ceļa. Šis Pavadonis zina to ceļu! Viņš pazīst katru ceļa sprīdi. Viņš zina katru domu, kas ir tavā sirdī. Viņš pazīst katru no tiem, kuri ir šeit. Viņš zina, kas tu esi un ko tu esi izdarījis, un visu par tevi. Viņš ir Dieva Pavadonis, Svētais Gars, un Viņš atklās tev un izstāstīs tev, ko Viņš ir dzirdējis, varēs atkārtot tev tavus vārdus un pateikt, ko tu esi runājis. Āmen. Izstāstīs, kur tu esi bijis, kas tev ir un kurp tu dodies. Pavadonis, pareizais Pavadonis, un Viņš vadīs jūs pie visas Patiesības, un Viņa Vārds ir Patiesība.

³⁷ Redziet, Svētais Gars nekad neliks tev teikt “āmen” uz kaut kādu cilvēcisku ticības mācību. Viņš sacīs “āmen” tikai uz Dieva Vārdu, tāds Tas ir. Svētais Gars nevedīs tevi ne pa kādu citu ceļu. Lūk, ta ir divaini, ka mēs visi, visas šīs mūsu varenās konfesijas un pārējie, mēs apgalvojam, ka mūs visus ved Svētais Gars, un tomēr mūsu starpā ir tik lielas atšķirības kā dienai pret nakti.

³⁸ Taču, kad Pāvils, šis farizejs, kurš saņēma Svēto Garu, kad Ananija bija viņu kristījis, un viņš devās uz Arābiju un trīs gadus nodarbojās ar izpēti, atgriezās atpakaļ un četrpadsmit gadus ne reizi neapspriedās ar draudzi nevienā jautājumā, taču, kad viņš atnāca un satika Pēteri, Jeruzalemes draudzes vadītāju, viņu mācībā nebija nekādu pretrunu. Kāpēc? Tas pats Svētais Gars! Kad Pēteris kristīja Jēzus Kristus Vārdā, Pāvils darija to pašu, kaut gan viņam neviens par to nebija stāstījis. Kad Pēteris mācīja par kristību ar Svēto Garu un svēttapšanu, un tā tālāk; Pāvils darija to pašu nekonsultējoties ar draudzi, jo tas bija Tas pats Pavadonis. Tad ko gan mums darīt šodien, kad cilvēki atraida šīs Patiesības? Kad Pēteris mācīja par to, ko viņš darija, lai draudzi savestu kārtībā, Pāvilam bija tāda pati Mācība, jo viņiem bija viens un tas pats Pavadonis.

³⁹ Pavadonis nevedīs vienu pa šo ceļu, bet otru pa *to* ceļu un nesūtīs vienu uz austrumiem, bet otru uz rietumiem. Sprotiet, Viņš turēs jūs kopā. Un, ja vien mēs ļausim Svētajam Garam mūs saturēt kopā, mēs būsīm viens. Ja—ja mēs nepieļausim, ka velns aizvelk mūs uz nepareiza ceļa, tad mēs būsīm viena sirds, vienas domas, vienprātība caur vienu Garu, Svēto Garu, Dieva Pavadoni, kas vadīs mūs pie visas Patiesības. Tā tas ir. Bet tev ir jāseko savam Pavadonim. Tieši tā.

⁴⁰ Paskatieties uz Nikodēmu, viņam bija nepieciešams Pavadonis, kaut arī viņš bija gudrs cilvēks. Viņš bija skolotājs, apmēram astoņdesmit gadus vecs. Viņš bija no farizejiem vai—vai arī no Sinedrija, no Padomes, Kalpotāju Asociācijas. Viņš bija viens no ievērojamākajiem vīriem, Izraēla skolotājs, tā skolotājs. Padomājiet, galvenais skolotājs! Jā, viņš zināja likumus, taču, kad lieta nonāca līdz piedzimšanai no augšas, viņam bija vajadzīgs Pavadonis. Viņš alka pēc tā. Viņš zināja, ka ir jābūt vēl kaut kam. To pierāda tas, kā viņš tonakt vērsās pie

Kristus. Tāpat tas parādīja to pārējo attieksmi, tomēr neviens no viņiem nebija tik ļoti—ļoti drosmīgs kā viņš. Neviens no viņiem nespēja atnākt uz turieni un izdarīt to, ko izdaria viņš. Jūs visi, ļaudis, nosodāt Nikodēmu par to, ka viņš nāca naktī. Bet viņš to izdaria. Viņš atnāca. Es zinu dažus cilvēkus, kas pat nemēģinātu ne dienā, ne naktī. Taču viņš atnāca uz turieni, un viņam bija vajadzīgs Pavadonis, un viņš sacīja: “Skolotāj, mēs,” no Sinedrija, “mēs zinām, ka Tu esi Skolotājs, no Dieva nācis.” Kā viņš to zināja? Viņš bija apstiprināts. Saprotiet, viņš vēlējās uzzināt, ko nozīmēja šī piedzimšana no augšas, un viņš devās pie Tā istā, jo Dievs bija apstiprinājis, ka Tas bija Viņa Pavadonis, Jēzus. Skatieties, ko viņš teica: “Skolotāj, mēs zinām, ka Tu esi Skolotājs no Dieva nācis, jo neviens nevarētu darīt tās lietas, ko dari Tu, ja ar viņu nebūtu Dievs.”

⁴¹ Tas bija pierādījums, ka Viņā mājāja dzīvais Dievs. Un Viņš deva liecību: “Ne jau Es daru tos darbus; tas ir Mans Tēvs, kas mājā Mani. Patiesi Es jums saku, Dēls neko nevar darīt no Sevis; bet Viņš redz, ko Tēvs dara, to arī Dēls dara tāpat. Tēvs dara, un arī Es daru.” Citiem vārdiem, Dievs Viņam parādīja, kas ir jādara, un Viņš gāja un vienkārši to izpildīja. Viņš neko nedarīja līdz brīdim, kamēr Dievs Viņam neteica to darīt. Āmen. Tādi ir patiesie fakti par to. Ja vien mēs virzītos un gaidītu, līdz Svētais Gars mūs virzīs to izdarīt! Lūk, kas par lietu. Un tad būt tik pilnīgi pazudušiem Kristū, ka Viņam nevajadzēs visur tevi bikstīt, kā Viņš dara ar mani, bet viegls Viņa galvas mājiens, tev ar to pietiek, un nekas tevi neapturēs, jo tu zini, ka tā ir Dieva griba.

⁴² Viņam bija vajadzīgs Pavadonis. Un Viņš bija apstiprināts Pavadonis. Un šis Pavadonis varēja viņu vest, jo viņš zināja, ka šis Pavadonis bija Dieva iedvesmots. Viņš zināja, ka tradīcijas, kurām viņš bija kalpojis, varbūt farizeju vai saduķeju, vai vēl kādas, viņš vienmēr bija kalpojis šim ticības mācībām un redzēja, ka nekas nenotika. Taču tagad uzrodas viens Cilvēks, sakot, ka Viņš ir Bibelē apsolītais Mesija. Pēc tam Viņš iet un dara īstenus Dieva darbus. Jēzus sacīja: “Ja Es nedaru Sava Tēva darbus, tad neciēti Man. Bet, ja nevarat ticēt Man, tad ticēti Maniem darbiem, jo tie liecina par Mani.”

⁴³ Tāpēc nav brīnums, ka Nikodēms teica: “Skolotāj, mēs zinām, ka Tu esi Mācītājs no Dieva nācis, jo neviens nevar darīt to, ko dari Tu, ja ar viņu nav Dievs.” Redziet, viņam bija vajadzīgs Pavadonis, kaut arī viņš bija mācītājs šajās lietās. Viņš bija savas draudzes mācītājs. Viņam bija tituls, viņam bija—viņam bija cienījams stāvoklis, un viņš bija ievērojams cilvēks; neapšaubāmi, viņu cienīja cilvēki visā valstī. Taču, kad lieta nonāca līdz piedzimšanai no augšas, viņam bija vajadzīgs Pavadonis! Tāpat arī mums, jā, mums ir vajadzīgs Pavadonis.

⁴⁴ Kornēlijs, viņš bija ievērojams cilvēks, cienījams vīrs. Viņš cēla dievnamus. Viņš cienīja ebrejus, jo zināja, ka viņu reliģija

ir pareiza. Viņš deva žēlastības dāvanas un katru dienu lūdza, taču, kad atnāca Svētais Gars (draudzei kaut kas bija nācis klāt), viņam bija vajadzīgs Pavadonis. Dievs sūtīja viņam Svēto Garu. Viņš To sūtīja Pētera personā: “Pēterim vēl runājot šos Vārdus, Svētais Gars nonāca pār viņu.” [Pārtraukums magnetafona lentas ierakstā—Tulk.] Dievs lietoja Pavadoni caur Pēteri. Viņš To lietoja, jo Viņš izveda Kornēliju uz pareizā ceļa. Un, viņam vēl runājot, pār šiem pagāniem nonāca Svētais Gars. Tad viņš sacīja: “Vai gan kāds var liegt viņiem kristīties ūdenī?” Redziet, to vēl runā Pavadonis, nevis Pēteris. Jo tā bija ebreju grupa . . . tas ir, pagāni, “nešķīsti, netīri” viņa acis, un viņš pat negribēja iet. Taču tas Pavadonis sacīja: “Es tevi sūtu.” Kad Pavadonis ir pilnībā pārņēmis kontroli, kad tu ļauj Viņam tevi vest, tu dari to, ko tu pat nedomāji darīt. Ak, cik tas ir apbrīnojami, kad tevi vada Svētais Gars! Viņš ir Pavadonis. Labi. Viņš runāja caur Pēteri un pateica viņam, kas tam ir jādara. Pēc tam, kad viņi visi bija pieņēmuši Svēto Garu, viņš sacīja: “Mēs nevaram liegt kristīties ūdenī tiem, kuri ir saņēmuši Svēto Garu, tāpat kā mēs saņēmām sākumā.” Un viņi tos kristīja Kunga Jēzus Vārdā. Un tā, Kas viņu veda to izdarīt? Pavadonis, kurš bija viņā. Vai tad Jēzus viņiem neteica: “Nedomājiet, ko jums sacīt, jo ne jau jūs runāsi; tas ir Tēvs, kurš mājo jūsos, Viņš runās”? Āmen.

⁴⁵ Galminieks bija atceļā no Jeruzalemes. Un Dievam tajā laikā uz zemes bija Pavadonis, Svētais Gars, un Viņam tur bija kāds virs, kas bija piepildīts ar šo Pavadoni. Viņš pat nebija sludinātājs, viņš bija kaut kas līdzīgs diakonom. Un viņš tur dziedināja slimos un izdzina ļaunos garus, radidams lielu kņadu, liels prieks valdīja šajā pilsētā. Ap viņu pulcējās simtiem cilvēku, bet Pavadonis sacīja: “Pietiks, tagad iesim uz turieni.” Viņš nestrīdējās ar savu Pavadoni.

⁴⁶ Nekad nestrīdieties preti sava Pavadoņa Vārdam. Sekojiet Tam. Citādāk jūs nomaldīsieties. Un atcerieties, kad jūs Viņu atstājat, jūs esat paši par sevi, tāpēc mēs vēlamies būt blakus Pavadonim.

⁴⁷ Un tā, uz ceļa Viņš sacīja: “Tagad atstāj šo ļaužu pūli, Filip, un ej uz tuksnesi, kur neviena nav. Bet Es tevi sūtu turp, un tur kāds būs, kad Es tevi tur aizvedīšu.” Un, lūk, brauc vientuļš galminieks, tas bija ievērojams cilvēks Etiopijas karalienes galmā. Un tā viņš brauca, lasīdams Jesajas Grāmatu. Un Pavadonis sacīja: “Ej pie tiem ratiem.”

Un viņš sacīja: “Vai tu saproti, ko lasi?”

⁴⁸ Tas atbildēja: “Kā es varu saprast, ja neviens mani nepamāca?” Ak! Taču Filipam bija tas Pavadonis. Āmen. Un viņš sāka ar to pašu Rakstu vietu un pasludināja viņam Kristu. Āmen. Pavadonis! Nestāstīja viņam kaut kādu ticības mācību, viņš izstāstīja par Pavadoni, par Kristu! Un tur viņš kristīja viņu kaut kādā ūdenī. Protams, tā tas bija. Ak, kā man tas patik!

49 Kad Israēls atstāja Ēģipti apsolītās zemes dēļ, Otrajā Mozus 13:21, Dievs zināja, ka viņi nekad agrāk nebija gājuši šo ceļu. Tās bija tikai četrdesmit jūdzes, bet viņiem tik un tā vajadzēja, lai kāds ietu ar viņiem. Viņi būtu nomaldījušies no ceļa. Tāpēc Dievs sūtīja viņiem Pavadoni. Otrā Mozus 13:21, apmēram tā: “Es sūtu Savu Eņģeli jums pa priekšu, Uguns Stabu, lai pasargātu jūs ceļā,” lai vadītu viņus uz šo apsolīto zemi. Un Israēla bērni sekoja šim Pavadonim, Uguns Stabam (naktī), mākonim dienā. Kad Tas apstājās, viņi apstājās. Kad Tas gāja, viņi gāja. Un, kad Viņš pieveda viņus pie šīs zemes, bet viņi nebija gatavi pāriet pāri otrā pusē, Viņš atkal veda viņus uz tuksnesi. Viņš kopā ar viņiem neietu.

50 Lūk, kas notiek ar draudzi šodien. Neapšaubāmi, šodien tā ir tikai Dieva ilgā pacietība, tāpat kā bija Noasa dienās, draudze jau būtu aizgājusi, ja vien tā izlabotos un būtu pareizā kārtībā. Taču Viņam ir mūs jāved uz riņķi atkal un atkal, un atkal.

51 Israēls nemaz nenojauta, kad viņi gavilēja, redzot mirušos Ēģiptes karavīrus, noslikušos zirgus, apgāztos faraona ratus, viņiem taču piederēja uzvara; Mozus bija Garā, dziedāja Garā, Mirjama Garā dejoja, bet Israēla meitas skraidīja šurpu turpu gar krastu, skaļi gavilēdamas un dziedādamas, no piena un medus viņus šķīra tikai dažas dienas. Viņi pat nenojauta, ka priekšā vēl ir četrdesmit gadi, jo viņi sāka kurnēt pret Dievu un Pavadoni.

52 Un mēs redzam, ka mēs esam tādā pašā stāvoklī. Es no šejienes braukšu uz Šrivportu. Un Svētais Gars nonāca Pateicības Dienā, pirms piecdesmit gadiem, Luizianā, Pateicības Dienā. Cik zemu gan draudze ir kritusi kopš tā laika! Vai jūs aptverat, ka Romas katoļu baznīca savā sākumā bija vasarsvētku draudze? Tā ir patiesība. Tā tas ir. Tā bija vasarsvētku draudze, bet sāka ienākt ceremoniālas amatpersonas, un viņi aizstāja Dieva Rakstus ar savām tradīcijām, pievienoja Tam dogmas un tā tālāk. Un palūkojieties, kas viņiem ir šodien, tajā nav pat ēnas no Rakstiem. Viņi vienu aizstāja ar otru, Svēto Garu ar maizes kumosīņu. Viņi aizstāja iegremdēšanu ūdenī ar aplacišanu. Viņi aizstāja “Kungu Jēzu Kristu” ar “Tēvu, Dēlu, Svēto Garu”. Viņi nomainīja visas šīs svarīgās Dieva patiesības, kuras mums bija dotas, un viņi ir tālu, tālu prom, tālu no Bibeliskās Mācības.

53 Un Vasarsvētki nonāca Luizianā pirms piecdesmit gadiem, un, ja tas turpināsies vēl divi simti gadu, viņi būs vēl tālāk, nekā katoļu baznīca, ja viņi turpinās atkrist tā, kā viņi ir darījuši pēdējos piecdesmit gadus, jo viņi pastāvīgi, visu laiku kaut ko pieliek tam klāt. Vecmodīgie sludinātāji ir pazuduši. Ielu sapulces, par to vairs nedzird. Un viss, kas mums ir, tā ir piedeva no Holivudas, apcirtu un izkrāsotu sieviešu bars šortos un viss pārējais, saukdamas sevi par kristietēm. Kaut kāds tur Rikijs ar gitāru, kurš skraida šurpu turpu pa skatuvi, un sievietes tādās apspīlētās kleitās kā . . . it kā nolobīti cīsiņi, teju vai āda spiežas

cauri, kratās tur uz platformas, skraida turp un atpakaļ pa platformu, dejo ar karekļiem ausis, un ar kādu no tām jaunajām pirmās dāmas frizūrām, un vēl sauc sevi par kristietību.

⁵⁴ Kas mums ir vajadzīgs, tā ir svilinoša vecmodīga Dieva sūtīta reliģija, kura izdedzinās no draudzes pasaulīgo. Mums vajag atgriezties atpakaļ pie Svētā Gara un Uguns, pie tā, kas izdedzina šos sārņus, atgriež vecmodīgo sludināšanu, kas paaugstina Debesis un piedod karstumu ellei, kas sit taisni mērķi. Lūk, tāda sludināšana mums ir vajadzīga. Bet šodien tu tikai pamēģini, un tava sapulce tevi izbalsos.

⁵⁵ Dažkārt labus sludinātājus noved no ceļa viņu sapulces. Tieši tāpēc man nav konfesijas. Man ir tikai viena priekšniecība, tā, kas ir no Debesīm. Kurp Viņš sūtīs, turp es iešu. Ko Viņš saka, to saku arī es. Mēs nevēlamies nekādu konfesiju. Ja šī draudze sāks runāt par konfesiju, jūs tūdaļ pazaudēsiet savu mācītāju. Es pat piecas minūtes pie tā neturēšos. Ikvienu draudze, kas kļūva par konfesiju, nogrima, un nosauciet kaut vienu, kas nenogrima, un nosauciet kaut vienu, kura būtu atkal uzcēlusies. Lai vadītu draudzi, tika sūtīts Svētais Gars, nevis kāda cilvēku grupa. Svētais Gars ir visa gudrība. Cilvēks kļūst ceremoniāls, vienaldzīgs.

⁵⁶ Dievs viņiem teica, ka Viņš sūtīs viņiem Pavadoni, ka Viņš viņus vadīs pa šo ceļu. Un kamēr viņi sekoja šim Uguns Stabam, ar viņiem viss bija kārtībā. Viņš aizveda viņus līdz apsolītās zemes vārtiem, un toreiz Viņš tālāk vairs negāja. Tad Jozua, šis varenais karavīrs, vai jūs atcerieties to dienu, ka viņš tiem pateica: “Svētieties, trešajā dienā Dievs pašķirs šajā vietā Jordānu un mēs pāriesim otrā pusē”? Tagad paskatieties, ko viņš sacīja (man tas patīk) Rakstos, viņš sacīja: “Sekojiet cieši aiz Šķirsta, jo pa šo ceļu jūs vēl neesat gājuši.”

⁵⁷ Kas bija šis Šķirsts? Vārds. Beidziet klainot pa saviem konfesionālajiem maršrutiem, sekojiet cieši aiz Vārda, tāpēc ka pa šo ceļu jūs vēl neesat gājuši. Un, brāli, jā kādreiz ir bijis tas laiks, kad kristiešu draudzei būtu sevi jāpārbauda, tad tas ir tieši tagad. Mēs esam tieši tajā laikā, kad tieši šobrīd Romā notiek šī lielā sanāksšana, pretrunas tiek nogludinātas, draudžu apvienība, kad visas šīs konfesijas ir apvienojušās kopā, lai izveidotu zvēra tēlu, tieši tā, kā teikts Bibelē. Un jūs zināt, par ko mēs šorīt sacijām Vēstījumos. Un te nu tas ir, viss jau ir pie pašām durvīm, bet cilvēki joprojām seko ticības mācībai. Labāk sekojiet aiz Vārda! Vārds pārvedīs jūs otrā pusē, jo Vārds ir Kristus, bet Kristus ir Dievs, bet Dievs ir Svētais Gars.

⁵⁸ Sekojiet Vārdam! Ak, tieši tā! Sekojiet tam Pavadonim. Stāviet tieši aiz Viņa. Nelieniet Viņam priekšā, stāviet aiz Viņa. Lai Viņš ved jūs, nevis jūs Viņu. Ļaujiet iet Viņam.

⁵⁹ Jozua sacīja: “Lūk, jūs vēl neesat gājuši pa šo ceļu, jūs it neko nezināt par šo ceļu.”

⁶⁰ Tieši tā ir šodienas problēma. Jums nav vajadzīgs nekāds pavadonis, lai vestu jūs pa plato ceļu. Ak, jūs pazīstat katru šauro ieliņu un visu pārējo. Jūs pazīstat ikvienu ceļu uz grēku. Un nav nekādas. . . Ak, jūs jau ilgi esat pa to staigājuši. Nav nekādas vajadzības, lai kāds mēģinātu jums par to pastāstīt, jūs zināt visus celiņus. Tā tas ir, ikvienu grēku, jūs par to zināt visu. Nevienam nav jūs jā māca zagti; jūs to zināt. Nevienam nav jūs jā māca lamāties; jūs to zināt. Nevienam nav jāstāsta jums, kā darīt šīs sliktās lietas, tāpēc ka tas ir izkārts pie katra staba.

⁶¹ Bet atcerieties, jūs, kuri esat kristieši, jūs jau esat otrā pusē. Jūs esat citā Zemē. Jūs esat dzimuši no augšas. Jūs esat tanī Zemē, Debesu Zemē. Jūs esat apsolītajā Zemē.

⁶² Jūs varat paskatīties, jūs pazīstat to ceļu, kas ir šeit. Ak, jā! Jūs zināt, kādu—kārti tur ir jāizliek. Jūs saprotat kauliņu spēli, kā jāmet, ko tas nozīmē, un visu ko tamlīdzīgu. Taču, kad lieta nonāk līdz tam, lai zinātu svētumu un taisnīgumu, un Dieva spēku, un kā darbojas Svētais Gars un ko Viņš dara, tad jums būs labāk cieši sekot Vārdam, šim Pavadonim. Saprotat? Jūs vēl nekad neesat gājuši pa šo ceļu.

⁶³ Nu, tu teiksi: “Es esmu diezgan gudrs cilvēks, man ir—man ir divi augstskolas grādi.” Labāk aizmirsti par to. Tieši tā.

⁶⁴ “Esmu beidzis garīgo semināru.” Labāk aizmirsti to. Jā. Būs labāk, ja tu sekosi Pavadonim. Lai Viņš tevi ved. Viņš pazīst ceļu; tu nepazīsti. Tu pa šo ceļu vēl neesi gājis. “Nu,” tu teiksi, “bet viņi ir gājuši.”

⁶⁵ Paskaties, vai tiešām tā ir. Jēzus teica: “Tiem, kuri ir gājuši pa šo ceļu, nāks līdzī šīs zīmes. Manā Vārdā tie izdzīs ļaunos garus, runās jaunās mēlēs; vai arī paņems čūskas vai izdzers ko nāvējošu, tas tiem nekaitēs. Ja viņi slimiem uzliks rokas, tie taps veseli.” Lielākā daļa To noraida, To noliedz, pat saka, ka Tas nav iedvesmots. Viņi neseko tam Pavadonim. Viņi seko cilvēciskai ticības mācībai. Būs labāk, ja tu stāvēsi cieši aiz Vārda, jo tu vēl neesi gājis pa šo ceļu, ziniet.

⁶⁶ Bet jūs esat dzimuši no augšas, jūs esat dzimuši svētumā. Jūs vēl neesat gājuši šo ceļu. Jūs esat gā-. . . Ja jūs ejat pa šo ceļu, jums ir jāiet caur svētumu, jo šī ir jauna Zeme, jauna Dzīve, jauni cilvēki.

⁶⁷ Tu ienāc kādā draudzē un redzi, kā kāds pieceļas, iebļaujas: “Slava Dievam! Aleluja!”

⁶⁸ Nu, tu sacīsi: “Vai dienī, manā draudzē neko tādu nedara! Pieceļos un iešu prom no šīs vietas!” Hm-hm. Redzi? Esi piesardzīgs.

⁶⁹ Seko aiz Vārda, lūk, lai Pavadonis tevi ved! “Viņš vedis jūs visā Patiesībā un atklās jums to, ko Es esmu jums sacījis. Viņš jums to parādīs. Viņš darīs jums zināmas nākamās lietas,” istenais Pavadonis. Neej pie bīskapa, ej pie šī Pavadoņa. Neej

ne pie viena, izņemot Pavadoni. Tieši Viņš bija sūtīts, lai tevi vestu. Un tieši Viņš ir Tas, kas to izdaris. Dievs ir sagādājis tev Pavadoni. Ej pa Dieva izraudzīto ceļu.

⁷⁰ Šodienas problēma ir tā, ka cilvēki, kas nāk uz draudzi, vienkārši pasēž dažas minūtes, notiek kaut kas tāds, pie kā viņi nav pieraduši.

⁷¹ Es apbrīnoju kādu sievieti no kādas aukstas formālas draudzes, es tikko kā par viņu lūdzu. Dievs to sievieti dziedinās. Viņa to nesaprata. Viņa par to nekā nezināja. Viņa ienāca, viņa sacīja, ka neko nezina. Taču es viņai pateicu: "Atnāc un satiecies ar mani." Viņa bija tāda kā kautrīga un nedroša, bet tas Pavadonis turpināja viņai teikt: "Virzies uz priekšu." Viņa to saņēma. Tieši tā. Redziet, tajā visā mūs ievēd Svētais Gars. Redziet, Dievs ir sagatavojis ceļu.

⁷² Vai jūs kādreiz... Vai jūs esat pievērsuši uzmanību, kā lido meža zosis, kā pīles dodas prom uz dienvidiem? Nu, neaizmirstiet, ka šis mazais pilēns tur piedzima kaut kādā parastā diķī. Viņš nezina austrumus, ziemeļus, rietumus un dienvidus. Viņš nekā nezina, izņemot to diķi kaut kur augšā Kanādas kalnos. Viņš nekad nav bijis prom no šī diķa, taču viņš bija dzimis, lai būtu vadonis. Šis pīļtēviņš piedzima, lai būtu vadonis. Un te pēkšņi kādu nakti tur pāri kalnu virsotnēm atnāca milzum daudz sniega. Kas notika? Diķi no turienes ienāca tās aukstās vēsmas. Es varu iztēloties, kā viņš tric, saka: "Māmiņ, ko tas nozīmē?" Saprotiet, viņš nekad agrāk nebija jutis šo auksto laiku. Viņš sāk lūkoties apkārt, viņš sāk ievērot, ka diķa malas sāk aizsālt, diķis pārklājas ar ledu. Viņš nezina, taču pēkšņi... Viņš piedzima, lai būtu šī pīļu bara pavadonis. Un, kad tas viņu pārņem, viņš ielec tieši šī diķa vidū. Sauciet to, kā gribat. Mēs to saucam par iedvesmu, bet jūs to varat saukt, ak, vienkārši par instinktu vai vēl kaut kā. Viņš dodas tieši uz šī diķa vidū, izslej gaisā savu nelielo knābi un sāk: "Gā-gā, Gā-gā!" Un katra pīle tani diķi tūdaļ dodas pie viņa. Kāpēc? Viņi pazīst savu vadoni pēc tā, kā viņš kliedz.

⁷³ "Un, ja taure izdod neskaidru skaņu, kas tad gatavosies kaujai?" Pareizi. Kurš tad gatavosies kaujai, ja no taures nāks neskaidra skaņa?

⁷⁴ Nu, ja šis pīles kliedziens būs neskaidrs, tad kurš gan gatavosies lidojumam? Tas nelielais pīļtēviņš izslej tur savu knābi un kliedz: "Gā-gā, gā-gā!" Un visas pīles dodas pie viņa. "Gā-gā, gā-gā!" Viņas ir tūdaļ klāt. Viņiem ir īsta jubileja tieši šī diķa vidū, vienkārši riņķo un riņķo, un riņķo. Pēc kāda laika viņš jūt, ka tas nonāk pār viņu, viņam ir jādodas ceļā. Viņš sasit savus spārnus un uzlido virs šī diķa, paceļas gaisā, izmet četrus vai piecus lokus, un dodas tieši uz Luiziānu, cik taisni vien spēj, viņam seko katra pīle. "Gā-gā, gā-gā," tur nu viņš lido.

Kāpēc? Viņš ir pavadonis! Āmen! Piles pazīst savu pavadoni, bet draudze nepazīst. Jā, viņš zina, kas ir jādara.

⁷⁵ Paskatieties uz tām zosīm, kas ir no pašas Aļaskas. Lūk, viņas vienmēr ved zostēviņš, un šis zosis šo zostēviņu patiešām nedrīkst izlaist no acīm. Viņām ir jāzina, par ko šis zostēviņš runā. Vai jūs to lasījāt šeit žurnālā *Look* apmēram pirms četriem gadiem, kā viens vecs zostēviņš reiz nezināja, ko dara? Un viņš aizveda kādu zosu baru līdz pašai Anglijai. Tā tas ir. Līdz tam Anglijā tādas pat nebija redzētas. Kāpēc? Viņas nebija atpazīnušas savu—savu vadoni. Tas vecais zostēviņš nezināja, kurp viņš lido. Un tagad viņas atrodas tur un nespēj atgriezties atpakaļ.

⁷⁶ Tieši tas šodien notiek ar ļoti daudzām šīm zosīm, viņas vēl joprojām ir kā bars. Viņi saka, tā bija teiks tajā žurnālā *Look*, ka šis zosu bars lidinās pa visu Angliju, bet tās nezina, kā atgriezties atpakaļ. Tieši tā tas ir noticis ar tām dažām *zosīm*, kuras es pazīstu. Jums ir veseli bari un lielas ilgstošas sanāksmes, un atbrauc kāds atmodas nesējs un kādu brīdi sludina, taču jūs nezināt, uz kuriem jūs dodaties. Lidinieties kā bars atkal un atkal uz riņķi, jo esat dabūjuši kaut kādu zostēviņu, kurš ir aizvedis jūs konfesionālajā uzdzīvē; un nevis atpakaļ pie Dieva Vārda, atpakaļ pie kristības ar Svēto Garu. Un pēc tam mēs brināmies, kāpēc mums mūsu dienās nav atmodas. Saprotat? Jums vajag sadzirdēt to skaidro Skaņu! Tā Skaņa ir Evaņģēlija taure, kas taurē Evaņģēliju, ikvienu Dieva Vārdu. Nevis ticības mācību, nevis konfesiju, bet Bibli, Svēto Garu. “Šis zīmes sekos tiem, kas tic.” Saprotat? Un tur nu viņi iet pa to ceļu.

⁷⁷ Stāsta, ka viens vecs zostēviņš pazudināja vienu baru, mēģinot doties lidojumā tumsā, viņš pats nezināja, kurp viņš lido, un tās visas ietricās tur kalnos, un daudzas no tām sasitās driskās, gabalos. Protams! Viņām ir jāatpazīst viņu skaidrā skaņa. Tas pīltēviņš, ja viņam ir tā skaidrā skaņa, un katrs to pazīst, tad viņiem būs nelieli bara svētki, un tās aizlidos uz dienvidiem. Kāpēc viņas laižas uz turieni? Jo tur nav auksti.

⁷⁸ Un tā, ja jau Dievs dod pietiekamu saprašānu pilei, kā izbēgt no aukstuma, tad cik ļoti Viņš to dos draudzei? Ja jau zoss var izdarīt to caur instinktu, tad kā ir ar Svēto Garu draudzē? Tam mūs būtu jāizved no senām formalitātēm un ticības mācībām, un pārējā, godpilnā, brīnišķīgā kristībā ar Svēto Garu. Tas atnes tikumu, atziņu, pacietību, dievbijību un Svēto Garu. Tieši uz turieni vedis istais Pavadonis, jo Viņa saucienā ir tikai un vienīgi Evaņģēlijs, tikai Dieva Vārds. Protams, jums ir vajadzīgs Pavadonis!

⁷⁹ Kad šie gudrie viri, viņi nekā nezināja par Dievu. Viņi bija—viņi bija maģijas darboņi, maģi. Viņi bija no austrumiem. Jūs zināt, Bibelē ir teikts: “Mēs ieraudzījām Viņa Zvaigzni austrumos un atnācām Viņu pielūgt.” Viņi bija no rietumiem,

viņi palūkojās uz austrumiem un ieraudzīja Viņa zvaigzni. . . tas ir, paskatījās uz rietumiem, viņi bija austrumos. “Mēs bijām austrumos un ieraudzījām Viņa Zvaigzni rietumos.” Saprotat? “Mēs ieraudzījām Viņa Zvaigzni austrumos.” Un, redziet, viņi bija austrumos. “Kad mēs bijām austrumos, mēs ieraudzījām šo Zvaigzni, un mēs atnācām Viņu pielūgt.”

⁸⁰ Es varu iedomāties, kā šie puisi gatavojās ceļam. Es iztēlojos, kā sieva sacīja vienam no viņiem, sacīja: “Paklau, tu visu esi sapakojis, bet kur tad ir tavs kompass?”

Viņš teica: “Šoreiz man—man kompass nebūs vajadzīgs.”

⁸¹ Sacīja: “Bet kā gan tu grasies šķērsot tos kalnus?” Neaizmirstiet, viņiem bija jāšķērso Tigras upe, jāiet pa prērijām un . . . nu, viņiem bija divus gadus jāceļo ar kamieļiem. Kā viņi taisījās to paveikt? Sacīja: “Nu, tu pat neesi paņēmis kompasu.”

Viņš teica: “Nē.”

“Bet kā tad tu iesi?”

⁸² “Es eju pa Dieva paredzēto ceļu. Tā Zvaigzne mani aizvedīs pie tā Ķēniņa.” Tieši tā.

⁸³ “Mēs ieraudzījām Viņa Zvaigzni austrumos un visu šo ceļu sekojām Tai šurp uz rietumiem, lai Viņu pielūgtu. Kur Viņš ir?” Viņi sekoja pa Dieva paredzēto ceļu. Uz kādu brītiņu viņus tur sasaistīja dažādas ticības mācības. Viņi atnāca uz Jeruzalemi un sāka staigāt šurpu turpu pa ielu, šie ļabi gērbtie cilvēki, un vaicāja: “Kur Viņš ir? Kur ir piedzimušais Jūdu Ķēniņš?” Nu, tā bija pati augša, tā bija Jeruzaleme. Protams, tādai lielai draudzei būtu par To kaut kas jāzina. “Kur Viņš ir? Kur Viņš ir, piedzimušais Jūdu Ķēniņš? Mēs redzējām Viņa Zvaigzni austrumos, mēs atnācām Viņu pielūgt. Kur Viņš ir?”

⁸⁴ Nu, viņi aizgāja pie *Tāda un tāda* mācītāja un pie *Tāda un tāda* augstā priestera, un neviens no viņiem par To neko nezināja. “Nu, tur ir Tas piedzimušais Jūdu Ķēniņš, kur Viņš ir?” Viņi nezināja.

⁸⁵ Taču tur pakalna nogāzē bija kāds ganu bariņš un viņi vienkārši priecājās, tieši tā, jo viņi bija atnākuši pa Dieva paredzēto ceļu.

⁸⁶ Un tā, viņi tur apstājās, un viņš izteicās tieši: “Lūk, kas mums būtu jādara, mums ir jāsasauc valdes sanāksme.” Tāpēc viņi sasauca Sinedrija Padomi un—un domāja, ka varbūt tie būs par To kaut ko dzirdējuši. “Nē, mēs par To neko nezinājām.”

⁸⁷ Un tieši tas notiek arī šodien. Viņi nekā nezina par šo Pavadoni, par šo Svēto Garu, kurš dziedina, piepilda, glābj un atkal atnāk. Tas Pavadonis, kurš mums ir pateicis visas tās lietas, kuras notika, un te nu mēs esam tajā visā. Sirds domu Tiesnesis; viņiem par To nav nekādas saprašanas, viņi to sauc par mentālo telepātiju vai vēl kaut kā. Viņi isti nezina, ko par To lai saka.

⁸⁸ Un tā, jūs redzat, ka šie gudrie, kamēr . . . Atcerieties, ka tad, kad viņi iegāja Jeruzālemē, Zvaigzne pazuda. Un kamēr tu gaidi, ka ticības mācības un konfesiju cilvēki tevi aizvedis pie Dieva, Dieva palīdzība tevi atstās. Taču, kad viņiem tas viss pagalam apnika un viņi to atstāja, atstāja šis ticības mācības un to ebreju konfesijas un izgāja no Jeruzālemes, tad Zvaigzne atkal parādījās, un viņi priecējās ar varen lielu prieku. Viņi atkal ieraudzīja Pavadoni! Ak, lūk, kā tas ir, nonākt aukstā, formālā draudzē, bet tad atkal tajā labajā, kas deg, redzēt Pavadoņa vadību; cik liela atšķirība! Jā, “mēs ieraudzījām Viņa zvaigzni austrumos un esam ieraudušies Viņu pielūgt”.

⁸⁹ Jozua viņiem sacīja: “Tagad sekojiet Šķirstam, tāpēc ka jūs vēl nekad neesiet gājuši pa šo ceļu.” Dievs nepieļaus, lai šis Šķirsts noklistu no ceļa. Katrs Tam sekoja, un Tas devās taisni pāri Jordānai.

⁹⁰ Tas pats arī šodien, caur Svēto Garu. Tieši tā. Vienīgais, kā mēs zinām, vai tas ir Svētais Gars vai nav, mēs redzam Tā izpausm- . . . izpausmes, izpausmes, kas apstiprina Dieva Vārdu.

⁹¹ Lūk, ne tik sen vairākiem brāļiem bija asinis un eļļa, un viss ir kārtībā, ja viņi grib to darīt šādi. Es . . . Man tas nav apstiprinājums. Tam ir jābūt Rakstu apstiprinājumam, saprotiet, kamēr vien apstiprinās tas, ko ir teicis Dievs, tad viss ir kārtībā. Viņi sacīja: “Lūk, pamatojums tam, ka tu esi saņēmis Svēto Garu: tev rokā parādās eļļa.” Lūk, es—es tam nevaru piekrist. Saprotat? Nē, es nedomāju, ka eļļai ar to ir kāds sakars. Bet, ja jau šis ir tās asinis, kas spēj dziedināt un glābt, tad kas gan ir noticis ar Jēzus Kristus Asinīm? Ja šī eļļa dziedina, tad kā ir ar Viņa brūcēm? Saprotat? Saprotat?

⁹² Es gribu, lai atnāk Pavadonis, kas ved jūs pie Vārda Patiesības, tad tu zini, ka esi trāpījis mērķi, un esi gatavs startēt. Tieši tā, gatavojies lidot projām. Tieši tā. Jā, bet kāpēc? Jo Pavadonis ir Tas, kurš to padara reālu.

⁹³ Man šeit ir Rakstu vietas, es tās Rakstu vietas biju pieminējis, bet šo es gribu izlasīt. Tā ir Pētera Otrā vēstule, 1. nodaļa, 21. pants.

*“Jo . . . ne jau pēc cilvēka gribas senlaikos
pravietojumi tika pasludināti, bet tos runāja Svētā
Gara vadīti Dieva cilvēki.”*

⁹⁴ Kā nāca pravietojums? Ne no cilvēku gribas, ne no konfesiju ticības mācībām; bet pēc Dieva gribas, kad svēti viri tika Svētā Gara vadīti. Viņš vienmēr ir bijis Dieva Pavadonis. Tas bija Svētais Gars, kas bija tanī Uguns Stabā, tas bija Svētais Gars, visi zina, ka tas bija Kristus. Mozus atstāja Ēģipti, turēdams Kristus negodu par vērtīgāku nekā Ēģiptes bagātības. Tas bija tieši Kristus. Nu, bet viņi tur nostājās un sacīja: “Nu, Tu saki, ka Tu esi . . . Nu, tev nav pat piedesmit gadu, bet Tu saki, ka Tu esi redzējis Ābrahāmu?”

95 Viņš teica: “Pirms Ābrahāms bija, ES ESMU.” ES ESMU bija Tas, kuru Mozus satika Uguns Stabā degošajā krūmā. Tieši tā. Viņš bija Dievs, kļuvis par miesu. Nevis trešā persona, tā pati Persona citā kalpošanā. Nevis trīs dievi; bet trīs dažādas viena Dieva kalpošanas. Pareizi.

96 Labi, un tā, Raksti. Vienmēr, kad Dievs kaut ko sagādā, Viņš sagādā pašu labāko. Kad Dievs sagādāja veidu, kā nostiprināt Savu draudzi, Viņš sagādāja to labāko. Kad Viņš Ēdenes dārzā apgādāja Ādamu un Ievu, Viņš iedeva viņiem Savu Vārdu. “Paliectiet aiz šī Vārda, un jūs būsiet drošībā. Bet, ja jūs iziesiet ārpus Tā, tad tai dienā, kad jūs no tā ēdīsiet, jūs mirsiet.” Dievs nekad nav mainījis Savu stratēģiju. Arī sātans nav mainījis savējo; kā viņš iekļuva Ādamā un Ievā, tā viņš iekļūst viņos arī šodien. Kā? Cenšoties par To spriedelēt. “Klau, nav taču pamats domāt, ka Dievs to izdaris. Ak, Dievs sacija”, teica sātans, “bet, protams, svētais Dievs to nedaris.” Protams, ka Viņš izdaris, jo Viņš pateica, ka Viņš izdaris!

97 Un tieši to cilvēki saka šodien: “Ei, pagaidi! Vai tad tu nedomā, ka, ja es eju uz baznīcu un maksāju savu desmito tiesu, un daru *to* un *šito*, vai tad Dievs mani izdzīs laukā?” Kamēr cilvēks nav piedzimis no augšienes, viņš pat nesapratis Dieva valstību! Saprotat? Nekādu atrunu! “Nu, nabaga vēcuks, nabaga vecenite, lāga dvēselite.” Vienīgais veids, kā viņi var ieraudzīt Dievu, tas ir piedzimt no augšienes. Tas arī viss. Nav svarīgi, cik mazs, cik vecs, cik jauns, un ko viņi ir darījuši, cik bieži uz baznīcu gājuši, cik daudzas konfesijas viņi pazīst vai cik daudzas ticības mācības var nocītēt. Tev ir jābūt piedzimušam no augšas, citādi tev nav pat pašu sākotnējo pamatu. Pilnīgi pareizi.

98 Tāpēc, saprotiet, jums ir vajadzīgs Pavadonis. Viņš aizvedis jūs pie Patiesības, bet Patiesība ir Vārds. Viņš jūs aizvedis. Un tā ir bijis vienmēr. Dievam nekad nekas nav jāmaina, jo Viņš ir bezgalīgs un Viņš zina, kā ir labāk. Viņš ir visuresošs, Viņš ir vispēcīgs, Viņš—Viņš ir viss. Tā tas ir, Dievs ir, tāpēc Viņam nav jāmainās. Labi.

99 Viņš ir Apstiprinātājs tam ceļam, pa kuru Viņš tevi ved. Svētais Gars, Pavadonis ir Apstiprinātājs tam Vārdam, kuru Viņš māca. Un tā, Lūku veda šis Pavadonis, kad viņš sacija: “Ejiet pa visu pasauli, sludinot Evaņģēliju visai radībai. Tas, kurš ticēs un tiks kristīts, būs glābts, kurš neticēs, tiks pazudināts. Un šis zīmes ticīgiem ies līdz; Manā Vārdā tie izdzīs ļaunos garus, runās jaunās mēlēs, ņems čūskas, dzers nāvējošas lietas, uzliks slimiem rokas, un tie kļūs veseli.” Un Bibelē ir teikts, ka “viņi izgāja visās malās”, šī Pavadoņa vadīti, saprotiet, “sludināja Vārdu, un zīmes tiem sekoja”. Kas tas bija? Pavadonis apstiprināja, ka Tā bija patiesība!

100 Tāda bija Dieva politika. Tieši tā tas bija noteikts. Tāda ir Viņa programma; Viņš nevar to izmainīt, jo Viņš ir bezgalīgs.

Āmen. Viņš nevar izmainīties; Viņš ir Dievs. Es varu mainīties, es esmu cilvēks. Jūs varat mainīties, jūs esat virietis vai sieviete. Taču Dievs nevar mainīties. Es esmu ierobežots; es varu izdarīt kļūdas, pateikt kaut ko nepareizu; mēs visi varam. Bet Dievs nevar, ja Viņš ir Dievs. Viņa pirmais lēmums ir pilnīgs. Kā Dievs rīkojas vienā gadījumā, tāpat Viņam ir jārikojas ikreiz. Ja Viņš ir aicināts uz skatuves, lai glābtu grēcinieku, Viņš viņu glābj, pamatojoties uz vienu lietu. Nākamo reizi, kad atnāk grēcinieks, Viņam ir jārikojas tāpat, citādi Viņš pirmajā reizē ir rīkojies nepareizi. Āmen. Es milu Viņu. Es zinu, ka tā ir Patiesība.

¹⁰¹ Man ir piecdesmit trīs gadi, un trīsdesmit trīs ar pusi gadus es esmu sludinājis šeit Evaņģēliju. Es nekad neesmu redzējis, ka Tas pievil. Esmu redzējis, kā Tas tiek pārbaudīts septiņas reizes apkārt pasaulei, visāda veida reliģijās un vēl visur kur, reizēm pat pusmiljona auditorijas priekšā, un Tas nekad nav pievilis. Es to nestāstu jums no kādas grāmatas, es to saku no savas personīgās pieredzes, es zinu, ka Dievs stāv aiz Sava Vārda un tur To godā. Un tā, ja tev ir kaut kāda ticības mācība, tad labāk esi piesardzīgs. Taču Svētais Gars stāvēs aiz Dieva Vārda.

¹⁰² Jāņa Evaņģēlija 1. nodaļā un 1. pantā viņš sacīja, ka Viņš ir Vārds, Viņš ir tas Pavadonis: "Iesākumā bija Vārds, Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū." Ak!

¹⁰³ Apustuļu Darbos 2:38 Pēteris, būdams vadīts, pateica, kā var saņemt Svēto Garu, viņš teica: "Atgriezieties no grēkiem, un pēc tam liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu, un pēc tam Pavadonis jūs vedīs tālāk." Jā, lūk, kas ir jādara. Pirmkārt, nožēlot savus grēkus, savu neticību, ka neesat tam visam ticējuši. Atgriezies no grēkiem un tad liecies kristīties, un pēc tam šis Pavadonis vedīs tevi tālāk. Saproti, tas ir tavs pienākums. Tavs pienākums ir nožēlot grēkus. Tavs pienākums ir kristīties. Bet pēc tam Pavadoņa pienākums ir vest tevi tālāk, vest tevi no tikuma uz atziņu, uz atturību, uz pacietību, uz dievlīdzību, uz brāļu mīlestību, un Svētais Gars tevi apzīmogo. Saproti? Tad tev ir pilnīgs Dieva augums, istens Dieva virs, istena Dieva sieviete, noenkuroti Kristū. Man tas patīk, noenkuroti Kristū.

¹⁰⁴ Jā, Marks bija Svētā Gara vadīts, kad viņš rakstīja Marka 16. nodaļu.

¹⁰⁵ Jānis bija vadīts, kad rakstīja Atklāsmes grāmatu. Viņu veda Pavadonis. Šis Pavadonis veda viņu arī tad, kad viņš teica: "Kas atņems no Tā vienu Vārdu vai arī pieliks Tam vienu vārdu, tad tas tiks viņam atņemts, viņa daļa no Dzīvības Grāmatas."

¹⁰⁶ Nu, kā gan jūs varat ar kaut ko aizstāt Dieva Vārdu un joprojām apgalvot, ka jūs ved Svētais Gars? Tas skan bezjēdzīgi, vai ne? Tieši tā. Tā tas ir.

107 Manā dzīvē Viņš ir bijis mans Pavadonis. Viņš ir vedis mani Dzīvē. Viņš bija Tas, kurš mani atveda pie Dzīvības, un Viņš ir mana Dzīve. Bez Viņa man nav Dzīves. Bez Viņa es negribu nekā. Viņš ir mans Viss Visā. Manās grūtībās, Viņš man ir blakus. Vakar Viņš mani svētīja, to pašu viņi izdarīja šodien. Ko man gaidīt? Mūžam nemainīgs, lai slavēts ir Viņa Vārds! Āmen. Tieši tā. Viņš to ir apsolījis. Viņš to izdaris. Viņš ir mana Dzīve, Viņš ir mans Pavadonis, Viss Visā. Es esmu Viņam uzticējies. Man ir bijuši smagi pārbaudījumi. Es Viņam uzticos, lai kurp es arī neietu. Es gribu, lai arī jūs to darītu. Ja jūs, sievietes, ejat mazgāt veļu, uzticieties Viņam. Ja jūs ejat uz pilsētu, uzticieties Viņam.

108 Bija laiks, kad es domāju, ka tīri labi pazīstu mežus, ziniet, es tik daudz biju medījis. Es domāju: “Es esmu patiešām nekļūdīgs, neviens. . . Es jau nu nepazustu. Mana mamma bija pa pusei indiāniete, un man tas patika. Ak vai! Es mežos nepazudišu, es zinu, kas un kā.”

109 Un savā medusmēnesī es tā kā nedaudz apmānīju savu sievu, es viņai sacīju: “Zini, dārgā, būtu labi, ja mēs apprecētos divdesmit trešajā oktobrī.” Jo Tas Kungs man bija teicis, lai to daru tajā datumā.

110 Un es nodomāju: “Nu, tāds neliels medusmēnesis, es esmu iekrājis naudu, un es viņu aizvedīšu uz Niagāras ūdenskritumu, un mēs aizbrauksim uz Adirondaku nedaudz pamedīt.” Saprotat? Un tā es paņēmu viņu un Billiju, viņš bija pavisam vēl mazulis. Man bija jāaizved viņa medusmēneša ceļojumā, bet tas bija arī brauciens medībās, jūs saprotat. Tāpēc—tāpēc es nodomāju, ka tas nemaz nebūs slikti. Un tā es paņēmu viņu līdzī un . . .

111 Es aizrakstīju Dentona kungam, mežzinim. Mēs taisījāmieš kāpt Viesuļvētras kalnā. Un es sacīju: “Dentona kungs, es atbraukšu, es vēlētos kopā ar jums šoruden pamedīt kādu lāci.”

112 Un viņš sacīja: “Labi, Billij, brauc šurp.” Un tā, viņš sacīja: “Es tur būšu *tādā un tādā* datumā.” Nu ko, mēs ar sievu un Billiju atbraucām dienu iepriekš, un mājiņa bija aizslēgta. Tur mežā bija neliela nojume.

113 Ne tik sen mēs ar brāli Fredu Sotmanu bijām tur apmetušies. Svētais Gars, es redzēju, kā Viņš tur atradās, šī dzeltenā Gaisma kustējās tajā krūmā, un Freds arī tur bija. Viņš sacīja: “Panāc šurp, Es gribu ar tevi runāt. Ritdien,” sacīja, “esi uzmanīgs, viņi ir izlikuši tev lamatas.” Sacīja: “Esi modrs!” Vai tā bija, brāli Fred? Un tajā vakarā, tur Vermontā, es to pastāstīju simtiem cilvēku, es teicu: “Man ir izliktas lamatas; es to redzēju. Es nezinu, kur tas ir.” Un tas notika tajā pašā vakarā, tur nu tas bija. Sacīja: “Lūk, kur ir tās izliktās lamatas.” Tieši tā. Taču Svētais Gars veda mani tajā, kas man ir jādara. Un, ak vai, tas bija pilnīgi pareizi! Ak, daudzi no jums zina, kas tas bija. Man nav laika to izstāstīt.

114 Un, kamēr mēs todien tur stāvējām, laiks todien sāka palikt vēsāks. Dentona kungam bija jāierodas nākamajā dienā, es sacīju: “Zini, dārgā, nebūtu slikti aizvest mājās kādu kārtīgu briedi.” Es teicu: “Mēs bijām. . . Es esmu sakrājis šos centus, un mēs tikko kā apprecējamies.” Un es sacīju: “Ja es šodien mazliet pamedīšu, tad mums būtu krājumi ziemai.”

115 Un viņa sacīja: “Labi, Billij, dari to.” Teica: “Bet atceries, ka es nekad neesmu bijusi šajos mežos,” viņa sacīja. Mēs atradāmies divdesmit piecas jūdzes iekšā kalnos, saprotiet, un viņa sacīja: “Es no tā neko nesaprotu.” Un viņa sacīja: “Tāpēc es esmu. . .”

116 Es teicu: “Nu, lūk, tu atceries, kā pirms diviem gadiem es nogalināju tos trīs lāčus. Tas bija, lūk, tur, tieši aiz tā kalna virsotnes.” Un es teicu: “Lūk, es dabūšu lielu briedi, un mēs dabūsim kādu lāci,” un es teicu, “mums ziemā būs gaļa.” Nu, tas izklausījās tīri labi, ziniet. (Un mēs lasījām mellenes un gatavojām ziemai ogļu krājumus; un pēc tam Billijs to pārdeva, bet nākamajā dienā, kad biju atgriezies no patruļas, mēs ar Medu tās lasījām.) Un tā, tad es—es sacīju: “Labi, es ņemu savu šauteni, es dodos uz turieni.” Es teicu: “Briežu te ir daudz, vienu jau nu atradišu.” Un es sacīju: “Zini,” es sacīju, “tad es viņu dabūšu.” Un es teicu: “Mēs. . . Es driz atgriezīšos.”

Viņa sacīja: “Labi.”

117 Un tā, es devos ceļā, un tā bija tāda kā zemiene. Bet jebkurš cilvēks no Ņūhempšīras un tur augšā no Jaunanglijas, zina, ko tas nozīmē, kad nonāk tā migla, vai kaut kur kalnos, tu vienkārši nezini, kur atrodies. Tas arī viss. Tu neredzi pat izstieptas rokas attālumā. Un tā, tad es sāku laisties lejup pa nelielu stīgu, gāju lejā un šķērsoju kalnu grēdu un sāku kāpt augšā. Es pamanīju panteru, tā viņu sauc šajā apkaimē. Rietumos mēs viņu saucam par kuguāru. Bet tur viņu dēvē par kalnu lauvu. Tas ir viens un tas pats dzīvnieks. Īstenībā tā ir puma, lūk, kas tas ir. Tāds pats kaķis, apmēram deviņas pēdas garš, kādas simtu piecdesmit, divsimt mārciņas smags. Viņa pārskrēja pāri ceļam, es strauji paķēru šauteni, taču ne pietiekami ātri, lai uz to izšautu.

118 Nu ko, es devos augšup pakalnā dzenoties pakal šim kuguāram, ziniet, vērodams lapas, kur viņš bija pārvietojies. Es varēju viņu saklausīt. Viņam bija četras ķepas. Es zināju, ka tas bija zvērs ar četrām ķepām, nevis divām. Un es zināju, ka tas nav briedis, jo briedis slāj. Bet viņš zagās ļoti klusībā, tas kaķis, ziniet, tādā veidā. Bet lācis iedams pārvelas no kājas uz kāju. Un tāpēc es zināju, ka tas bija kuguārs. Viņš atradās aiz viena balķa, bet es viņu neredzēju, bet pēc tam viņš pazibēja un nozuda.

119 Un, ziniet, es vēroju, kur viņš bija izjaucis lapas, ziniet, uz kalna virsotnes un arī lejā, un es nepamanīju, kā visu laiku nāca virsū šie mākoņi, ziniet, kā nonāca migla. Es nokāpu lejā, šķērsoju plašu ieleju un atrados starp gigantiskiem kokiem, sekodams tam kuguāram. Es domāju: “Vēl mazliet un es viņu

noķeršu.” Es lūkojos apkārt, skrēju uz augstāku vietu un izpētīju visu apkārtni, citīgi ieskatījos, lai viņu ieraudzītu; saspringti klausījos un kāpu lejā, atkal skrēju lejā. Varēja dzirdēt, kā lūzt zariņi, tālu man priekšā, kad viņš pārvietojās. Saprotiet, tad viņš sāka lēkāt pa kokiem, tāpēc es nevarēju sadzīt viņa pēdas. Redziet, viņš bija apķērīgs, uzrāpās kokā un sāka lēkāt pa kokiem. Tad viņš saprata, ka tur es nevarēju viņu izsekot. Ak, es nodomāju: “Nu, labi!”

¹²⁰ Un es devos atpakaļ cauri kanjonam, un es saodu lāci, tas bija vecs tēviņš. Es nodomāju: “Tagad es viņu dabūšu, vecīt, tas ir labi!” Es atkal viņu saodu un pagājos nedaudz tālāk, un es meklēju visādas zīmes un pārējo. Es nevarēju neko ieraudzīt; es pagriezies, devos atpakaļ pa otru kalna pusi. Un tad es sāku ievērot, ka parādās migla. Es atkal viņu saodu, viņš bija kaut kur tuvumā. Es sacīju: “Nē. Un tā, lūk kas notiek, vējš pūta no šīs puses, bet es nācu. . . Lāča smaka atnāca no tās puses, un es tagad esmu apgājis riņķi, un vējš pūš no tās citas puses. Tātad man ir jāiet atpakaļ uz turieni, kur es lāča smaku sajutu pirmoreiz, un jāsāk iet no tās vietas.”

¹²¹ Un atpakaļceļā es palūkojos pāri kanjonam un ieraudzīju, kā sakustējās krūmi. Un tad es redzēju, ka tur kustas kaut kas melns. Es nodomāju: “Te nu viņš ir.” Es ātri iegrūdu šautenē patronu un sastingu. Un, kad es to izdariju, izrādījās, ka tas bija ļoti liels briedis, ļoti liels. Es nodomāju: “Tā vai citādi, tieši to es arī meklēju.” Es to briedi nošāvu.

¹²² Es nodomāju: “Labi!” Es nepamanīju, ka bija tāda. . . Es viņu apstrādāju un paskatījos. . . Es notīrīju rokas un savedu kārtībā nazi, noliku to vietā. Un es nodomāju: “Slava Dievam! Pateicos Tev, Kungs Jēzu, Tu esi devis man gaļu ziemai. Slava Dievam!” Un es paņēmu savu šauteni. Es nodomāju: “Es tūliņ došos atpakaļ cauri kanjonam.” Es sacīju: “Paskat tikai, vecīt, sākas stīps vējš. Labāk man doties prom no šejienes un atgriezties pie Medas un pārējiem.” Es sacīju: “Man ir jāpasteidzas.”

¹²³ Es devos augšup pa kanjonu, attīnu vaļā savu lielo sarkano vējjaku, un es *šādī* skrēju augšup pa kanjonu, apkārt. Un tad negaidot es nodomāju: “Ak, kur gan es biju nogriezies?” Vējš pieņēmas spēkā, koki locījās. Es nodomāju: “Kur gan es biju nogriezies?” Es gāju apkārt. Es—es zināju, ka es dodos tieši uz Viesuļvētras kalnu. Bet sanāca, ka es apstājos, es biju sasvidis, es nodomāju: “Kas tā par lietu? Es eju jau pusstundu vai četrdesmit piecas minūtes, taču nevaru atrast to vietu, kur es nogriezos.” Es palūkojos augšup, un, lūk, tur karājas mans briedis. Es atkal biju tajā pašā vietā. Es nodomāju: “Nu, ko gan es izdariju?”

¹²⁴ Nu ko, es atkal devos ceļā. Es nodomāju: “Šoreiz man izdosies, es vienkārši nebiju vērīgs.” Es uzmanīgi sekoju katrai kustībai, uzmanīgi. Es turpināju meklēt, meklēt, meklēt. Tie

mākoņi tuvojās, es zināju, ka tuvojas sniega vētra, migla bija zemu nolaidusies, un tad es sāku ieverot. Es nodomāju: “Es paiešos nedaudz tālāk,” pagāju tālāk, tālāk, tālāk, tālāk, tālāk, tālāk, tālāk. Un es nodomāju: “Nu, kaut kā divaini, šķiet, ka es šo vietu jau esmu redzējis.” Un es paskatījos, un tur karājās mans briedis. Saprotat?

¹²⁵ Vai jūs zināt, kur es biju nonācis? Indiāņi to sauc par “nāves taku”. Saprotiet, tu sāc iet uz apli, atkal un atkal. Nu, es domāju, ka es biju tik labs pavadonis, ka nekad neapmaldīšos. Saprotiet, par mežiem man varēja nestāstīt, es zināju, kas un kā. Saprotat?

¹²⁶ Es sāku no jauna. Es sacīju: “Es vairs nekļūdišos.” Un es atkal atgriezos tai vietā.

¹²⁷ Es pagājos nedaudz augstāk pa kanjonu, tad jau sāka pūst vējš. Ak vai, it visur bija sniegs! Gandrīz satumsa. Un es zināju, ka šajā mežonīgajā vietā Meda nakti nomirtu, viņa nezināja, kā par sevi parūpēties. Un Billijam bija apmēram četri gadi, trīs gadi, vēl tikai mazulis. Un es nodomāju: “Ko viņi iesāks?” Nu, es nedaudz pagājos un es uzdūros sūnām, es nodomāju: “Es esmu kaut kur ielejā, bet es nekā neredzu, viss ir miglā.” Es tagad gāju uz riņķi.

¹²⁸ Parasti es būtu izraudzījies sev vietu un nogaidījis, ja kāds būtu ar mani. Es tajā paliktu un gaidītu dienu vai divas, kamēr pāries vētra, un tad ietu tālāk. Nogrieztu brieža gaļas gabalu. . . ko nesu uz muguras, un ielīstu, paēstu un ne par ko neuztrauktos. Bet tu nevari tā darīt, kad tur mežā atrodas tava sieva un mazs bērns, kuri iet bojā. Saprotat?

¹²⁹ Tāpēc es sāku domāt: “Ko gan man darīt?” Un tā, es pagāju nedaudz tālāk. Un es nodomāju: “Nu, pagaidi. Kad es šķērsoju to pirmo ieleju, vējš man pūta sejā, tāpēc es nācu no tās puses. Man ir jāiet uz to pusi.” Un es maldījos starp šiem gigantiskajiem kokiem, taču es nesapratu, kur es atrodos. Es sacīju: “Ak!” Es sāku nervozēt. Un es nodomāju: “Bil, pagaidi vienu mirklīti, tu neesi apmaldījies,” mēģinot sevi piemānīt. Tu nevari blefot. Nē, nē. Kaut kas tev iekšā saka, ka tu kļūdi.

¹³⁰ Ak, tu—tu mēģini sacīt: “Nu, es esmu glābts, es eju uz baznīcu.” Neuztraucies, pagaidi līdz nāves gultai, un tu uzzināsi, ka ir starpība. Tava sirdsapziņa runā uz tevi. Kaut kas tevi iekšā saka tev, ka tev nav taisnība. Saprotat? Tu zini, ja tu nomirsi, tad tu nevarēsi satīkties ar svēto Dievu. Kā mēs apskatījām Viņu vakar vakarā, pat svētajiem eņģeļiem vajadzēja aizklāt savas sejas, stājoties Viņa priekšā. Kā gan tu taisies tur stāvēt, ja neesi zem Jēzus Kristus Asiņu apsega?

¹³¹ Es nodomāju: “Ak, man tas izdosies.” Es no jauna gāju. Un es ievēroju, ka es visu laiku kaut ko dzirdu. Tad es sāku nervozēt. Un es nodomāju: “Ja tā turpināsies, tad es salūzišu.” Tā parasti notiek ar cilvēku, kas ir nomaldījies, tur mežos viņš salūzt. Pēc tam viņš ņem savu šauteni un sevi nošauj; vai arī lec

pāri grāvim un salauž sev kāju, un guļ tur, viņš tur nomirs. Tāpēc es nodomāju: “Ko gan man darīt?” Un tā, es no jauna devos uz priekšu.

¹³² Un es joprojām dzirdēju, kā Kaut Kas sacīja: “Es esmu tava Palīdzība bēdu laikā.” Es turpināju iet tālāk.

¹³³ Es nodomāju: “Nu, es jau sāku atslēgties, jau dzirdu, ka ar mani runā kaut kāda Balss.” Es turpināju iet. Es gāju: “*Fiū-fiū-fiū*,” svilpodams, ziniet. Es nodomāju: “Nu, es neesmu apmaldījies. Puis, tu taču zini, kur tu atrodi! Kas tā par lietu? Tu taču nevari apmaldīties. Tu—tu esi pārāk labs mednieks, tu nevari nomaldīties.” Tāda bravūra, ziniet, tāda sevis mānīšana.

¹³⁴ Tava blefošana te nedarbosies. Lūk, *šeit* dziļi iekšā griežas ritentiņš, atkārtodams: “Puis, tu esi apmaldījies un to zini. Redzi, tu esi apmaldījies.”

¹³⁵ Es turpināju virzīties. “Ak, es neesmu apmaldījies! Ar mani viss būs kārtībā. Es tikšu laukā.” Kļuva pavisam nelāgi, vējš pieņēmas spēkā. Sāka snigt tāds granulēts sniedzīņš, mēs viņu dēvējam par “smidzinošo”. Es nodomāju: “Sieva un mazulis! Es neesmu. . .” Es nodomāju: “Ak, vai!”

¹³⁶ Tūlīt es atkal To izdzirdēju: “Es esmu tava Palīdzība bēdu laikā.” Un tolaik es jau biju Evgēlija kalps, es sludināju tieši šajā draudzes namā.

¹³⁷ Un tā, es nodomāju: “Labi, ko gan man darīt?” Es apstājos, paskatījos apkārt, un migla bija ietinusi gandrīz visu. Es. . . Tā nu tas bija. Tur vairs neko nevarēja iesākt. Es nodomāju: “Ak, ko gan man darīt?” Es nodomāju: “Ser, es neesmu cienīgs dzīvot, es esmu bijis pārāk pašpārliecināts. Es domāju, ka esmu mednieks, taču es neesmu.”

¹³⁸ Un, mans brāli, es vienmēr esmu Viņam uzticējies. Šaušanā man bija rekordi. Kā mačšķernieks, es esmu vājš, taču es vienmēr esmu uzticējies Viņam. Šaušanā, es esmu vājš šāvējs, taču Viņš ļāva man tajā uzstādīt pasaules rekordus. Saprotat? Nošaut briedi no septiņu, astoņu simtu jardu attāluma. Bez nevienas kļūdas ar šauteni nošāvu trīsdesmit piecus mediļumus. Vienkārši izlasiet par to jebkur, ja gribat. Saprotat? Ne jau es, tas ir Viņš. Es uzticējos Viņam.

Tur nu es biju, es domāju: “Ko man darīt? Ko man darīt?”

¹³⁹ Es turpināju. . . Tas nāca tuvāk, tuvāk: “Es esmu tava Palīdzība bēdu laikā, ļoti klātesoša Palīdzība.”

¹⁴⁰ Es nodomāju: “Varbūt ar mani runā Dievs?” Es noņēmu savu cepuri. Man bija patruļnieka cepure ar sarkanu saiti uz tās. Es to noliku zemē. Novilku savu vējjaku, tā bija slapja. Es noliku vējjaku, pieslēju savu šauteni pie koka. Es teicu: “Debesu Tēvs, es vairs nekā nesaprotu, es dzirdu Balsi, kas runāja ar mani. Vai tas esi Tu?” Es sacīju: “Kungs, es gribu Tev atzities, ka es neesmu nekāds mednieks. Es neesmu, es—es nespēju atrast ceļu.

Tev ir jāpalīdz man. Es neesmu cienīgs dzīvot, darot to, ko esmu izdarījis, braucot šurp, domādams, ka es tik daudz zinu par to, ka nekad nepazudīšu. Man esi vajadzīgs Tu, Kungs. Mana sieva ir laba sieviete. Mans mazulis, mans mazais dēliņš, viņa māte ir mirusi, un viņa cenšas viņam būt par māti, un es tikko kā apprecējos ar viņu. Un, lūk, viņa ir šeit, tas bērns, tur mežos, šajā naktī viņi abi nomirs. Šis vējš, iestāsies desmit grādu sals, viņi nezina, kā izdzīvot. Viņi nomirs šajā naktī. Dievs, neļauj viņiem nomirt. Aizved mani pie viņiem, lai es redzētu, ka viņi nemirst. Es esmu apmaldījies! Dievs, esmu apmaldījies! Es—es nevaru atrast ceļu. Lūdzu, vai Tu man palīdzēsi? Un piedod man, ka es gāju pa savu ceļu! Es neko nevaru izdarīt bez Tevis, Tu esi mans Pavadonis. Palīdz man, Kungs.”

¹⁴¹ Es piecēlos un teicu: “Āmen.” Paņēmu savu lakatiņu, pagrābu savu jaku, atkal uzliku savu cepuri; paņēmu savu šauteni. Es teicu: “Tagad es, cik spēdams, noskaņošos uz, manuprāt, pašu pareizāko ceļu, uz to vislabāko, ko vien sapratīšu; un es iešu taisni vienā virzienā, jo es kaut kur eju pa apli, bet es nezinu kur. Taču es iešu pa to ceļu, kuru man parādīsi Tu, Kungs Dievs, mans Pavadoni.”

¹⁴² Es sāku soļot *šajā* virzienā. Es sacīju: “Te nu tas ir, un man ir jāpiespiež sevi tam noticēt. Es iešu *šajā* virzienā. Es iešu taisni *šajā* virzienā. Es nenogriezīšos, es iešu *šajā* virzienā. Es zinu, ka man ir taisnība. Es eju pa šo ceļu.” Un, ja es būtu aizgājis tajā virzienā, tad es būtu aizgājis uz Kanādu. Saprotat?

¹⁴³ Te pēkšņi es sajutu, ka Kāds pieskaras manam plecam, kāda roka, bija sajūta, ka tā ir cilvēka roka, tāpēc es ātri pagriezos, lai redzētu. Tur neviena nebija. Es nodomāju: “Kas tas bija?” Lūk, manā priekšā guļ Bibeles. Un šeit atrodas Dievs, mans Pavadonis un Tiesnesis. Es palūkojos augšup. Un tieši *tajā* virzienā šī migla izklida tādā veidā, ka es spēju ieraudzīt torni Viesuļvētras kalna virsotnē. Bet es jau gāju taisni prom no tā, neskatoties uz manām mednieka spējām, es biju gājis prom no tā, tobrīd jau bija ļoti vēls vakars. Es strauji pagriezos, lai dotos uz *turiēni*. Es paņēmu savu cepuri un pacēlu augšup savas rokas, es teicu: “Vadi mani, Dievs, Tu esi mans Pavadonis.”

¹⁴⁴ Es devos ceļā. Man vajadzēja rāpties pa stāvām kraujām un vēl visur kur, kļuva ar vien vēlāks. Pēc tam satumsa. Sev priekšā es iztrūcināju briežus un citus dzīvniekus. Es ne par ko citu nedomāju, tikai turēties vienā virzienā, tieši uz šo kalnu.

¹⁴⁵ Un es zināju, ka, ja man izdotos aizkļūt līdz tam tornim, tajā pavasarī Dentona kungs un es—es palīdzējām tur ievilkāt telefona līniju. Mēs stiprinājām telefona vadus no Viesuļvētras kalna līdz pašai lejai, kādas trisarpus vai četras jūdzes, līdz pašai nometnei. Un tā gāja līdzās nelielai taciņai, taču šo taciņu nebūtu iespējams atrast sniega dēļ. Saprotat? Un pūta vējš, viss pārējais, bija tumšs, turpinājās sniega vētra, un nebija

iespējams noteikt, kur tu atrodi. Nu, vienīgais, ko es zināju darīt, kad satumsa, un es nezināju. . . Es zināju, ka man ir jāiet tajā virzienā, augšup kalnā. Jo man bija jāiet augšā kalnā, bet tornis atradās pašā kalna virsotnē, un man bija jānoiet apmēram sešas jūdzes, lai aizkļūtu līdz tam. Vienkārši aizdomājieties, ka šini miglā noskaidrojās tikai viens caurums, sešu jūdžu garumā, tā, ka es spēju to ieraudzīt!

¹⁴⁶ Un tad es—es paņēmu savu šauteni *šajā* rokā, bet *šo* turēju paceltu, jo es biju vilcis to vadu tādā veidā pa kokiem, iedams lejup, telefona vadu uz to būdiņu, lai viņš varētu parunāties ar savu sievu, un zvanīt no turienes, no tā kalna. Un pagājušajā rudenī es biju domājis viņam palīdzēt novilkt to lejā. Es turēju roku, lūk, *šādi* paceltu, sacīdams: “Ak, Dievs, ļauj man pieskarties tai linijai.” Es gāju, un no pārguruma man sāka sāpēt roka, es knapi varēju to noturēt, un man bija tā jānolaiž. Es pārliku ieroci, paņēmu to, lūk, *šādi*; paspēru divus soļus atpakaļ, lai būtu drošs, ka nepaiešu tai garām, tad pacēlu savu roku, sāku iet, iet. Bija vēls, tumšs, pūta vējš. Ak, es satvēru zariņu, sacīju: “Rokā ir! Nē, tas nav tas.” Ak, tas skan. . . lai tā skaņa nav neskaidra.

¹⁴⁷ Pēc kāda briža, kad es jau gandrīz biju gatavs padoties, mana roka kaut kam uzdūrās. Ak! Es biju atrasts, kad biju pazudis. Es sagraību to vadu. Es nometu savu šauteni, noņēmu no galvas cepuri, un tā es tur stāvēju. Es sacīju: “Ak, Dievs, kāda sajūta, kad tevi atrod, kad tu biji pazudis!” Es teicu: “Tagad tikai lejup, līdz šī vada galam, es to vairs neatlaidišu. Es turēšos pie šī vada. Viņš mani aizvedis tieši tur, kur atrodas man visdārgākie cilvēki pasaulē, tieši uz turieni. Mana sieva un mazulis, izmisuši, nezinādami, kur es esmu, nezinādami, kā iekurt uguni, nezinādami, ko darīt, bet vējš pūš, zari brikšķ un krīt no kokiem.” Es neiedrošinājos atlaist šo vadu. Es turējos pie šī vada, kamēr viņš neaizveda mani turp, kur atradās man visdārgākais uz zemes.

¹⁴⁸ Tas bija briesmīgs pārdzīvojums un svarīgs pārdzīvojums, es atradu izeju, bet tas ne tuvu nav viss. Reiz es maldījos grēkā. Es gāju no draudzes uz draudzi, mēģinādams Kaut Ko atrast. Es devos pie septītās dienas adventistiem, viņi man sacīja: “Ievēro sestdienu, pārstāj ēst gaļu.” Es aizgāju uz baptistu draudzi, uz pirmo baptistu draudzi, viņš teica: “Vienkārši piecelies un paziņo pārējiem, ka tu tici Jēzum Kristus, Dieva Dēlam, un es tevi nokristīšu, un tas arī viss.” Nekas nenotika. Bet reiz vienā nelielā ogļu šķūnī es pacēlu savas rokas, es Kaut Ko satvēru; jeb drīzāk es teiktu, ka Kaut Kas satvēra mani. Tā bija Dzīvības-Linija, tas Pavadonis. Un Viņš ir atvedis mani līdz šai vietai sveiku un veselu, es netaisos atraut savu roku no šī Vada. Ar savām rokām es turos pie Viņa. Lai ticības mācības, konfesijas dara, kas viņam patīk, es turos pie tā Pavadoņa. Jo viss, kas ir bijis virs zemes, un viss, kas ir Debesīs, kas man ir dārgs, atrodas

šis Līnijas tani galā. Viņš mani sveiku un veselu ir atvedis līdz šejieni, un es uzticēšu Viņam arī visu atlikušo ceļu. “Kad Viņš, Svētais Gars, atnāks, Viņš jūs vadīs un ievedīs visā . . .”

¹⁴⁹ Draugi, Viņš ir atvedis mani līdz tai vietai, kur es esmu šodien. Izveidojis mani par to, kas es esmu. Es ar prieku iepazīstinu jūs ar Viņu. Tas ir vienīgais Pavadonis, kuru es zinu, šeit uz zemes, vai arī Tur augšā. Viņš ir mans Pavadonis, kad es dodos medībās. Viņš ir mans Pavadonis, kad es dodos makšķerēt. Viņš ir mans Pavadonis, kad es ar kādu sarunājos. Viņš ir mans Pavadonis, kad es sludinu. Viņš ir mans Pavadonis, kad es guļu.

¹⁵⁰ Un, kad pienāks mana nāves stunda, Viņš stāvēs tur pie upes. Viņš mani pārvedīs pāri. “Es ļaunuma nebišos, jo Tu esi pie manis. Tava gana vērda un Tavs gana zizlis izlabos mani un pārvedīs pāri tai upei.”

Lūgšim.

¹⁵¹ Debesu Tēvs, es esmu tik pateicīgs par šo Pavadoni, par Viņu, Kurš mani vada. Ak, Tēvs, reizēm es nedzirdu Viņa balsi sev blakus, un es izbistos. Es gribu, lai Viņš būtu man tuvāk, jo es nezinu to laiku, kad es pāriešu pāri tai upei. Es gribu, lai Viņš būtu tuvāk man. Nekad neatstāj mani, Kungs. Es nevaru runāt, es nevaru sludināt, es nevaru medīt mežos, es nevaru ķert zivis no krasta, es nevaru vadīt mašīnu, nav nekā, ko es varētu darīt bez Tevis. Tu esi mans Pavadonis. Cik es esmu laimīgs pastāstīt šodien šai sapulcei, kā Tu izvedi mani cauri tām visām lietām, kā Tu esi mani atvedis!

¹⁵² Nesen es aizdomājos; vēl tikai pirms dažiem gadiem es stāvēju šeit uz šīs ielas, un neviens ar mani nerunāja, jo mana ģimene bija darijusi sliktas lietas. Es biju vientuļš, man nebija draugu. Neviens negribēja ielaisties ar mani. Viņi runāja: “Viņa tētis ir kandžas tecinātājs.” Un, Kungs, neviens ar mani nerunāja. Bet es milu cilvēkus. Taču vienreiz, kad es pieķeros pie tās Līnijas! Un tagad, Kungs, man šķiet, ka man vajadzētu doties prom uz mežonīgām vietām, lai mazliet atpūstos. Kas to paveica? Ne mana personība, ne izglītība; man tās nav. Bet tas biji Tu, Kungs. Tu, Kungs. Tu ļāvi man trāpīt mērķi, Tu ļāvi man noķert lielo zivi, jo Tu zināji, ka es to vēlējos. Tu esi devis man tēvus un mātes. Tu esi devis man brāļus un māsas. Tu esi devis man veselību. Tu esi devis man sievu. Tu esi devis man ģimeni. Tu esi mans Pavadonis, Kungs. Ļauj man turēties pie tavas rokas, neļauj man atlaist to vaļā. Ja viena roka nogurs, es vienkārši apmaiņšu rokas. Palidzi man, Kungs.

¹⁵³ Un tagad, lai katrs, kurš ir šeit, pieķeras pie tās pašas Dzīvības-Līnijas, Kungs, pie Svētā Gara, kurš ir mūsu Dzīvība, Dzīvību dodošais avots. Un lai Viņš ved mūs visus uz to laimīgo Zemi, kur izbeigsies dzīves smagumi un mūsu darbs uz zemes būs izdarīts, un tur nebūs sirma vecuma un nevarīgu cilvēku, nebūs bezmiega nakšu, nebūs vairs raudāšanas un lūgšanu, nebūs

aicinājumu pie altāra, bet tur mēs būsīm mūžam jauni, slimību un bēdu vairs nebūs. Tur vairs nebūs grēka, un mēs dzīvosim Dieva taisnīgumā visus turpmākos gadsimtos, visu bezgalīgo Mūžību. Dāvā to, Tēvs.

¹⁵⁴ Un tagad, Tēvs, ja šovakar šeit ir kāds, kurš vēl nav piekēries šai Dzīvības-Līnijai, lai viņi tūdaļ pat To atrod. Un lai Svētais Gars, Kurš ir vadījis mani . . . Un es varu pateikt no visas sirds, uzliekot savu roku uz Tava Vārda, ka Viņam vienmēr ir bijusi taisnība. Es daudzas reizes esmu kļūdiņies. Bet Viņam ir taisnība. Lai Viņš paliek ar mani, Kungs. Ļauj man palikt ar Viņu. Un lai tie pārējie, kuri ir šeit, kuri šovakar Viņu vēl nepazīst, lai viņi pieķeras Viņa nemainīgajai rokai, lai viņi varētu tikt vadīti.

¹⁵⁵ Un reiz mēs pienāksim pie tās upes. Tas arī būs miglains rīts. Tā jūra trakos, tā Jordāna, bangosies lieli viļņi, nāve žņaus ārā no mums dzīvību. Bet, Dievs, es—es nebaidīšos. Es jau sen visu nokārtoju. Es tikai gribu novilkt bruņucepuri, kā karavīrs, pagriezties, un atskatīties uz to taku, lai redzētu, pa kuriem mani ir vadījusi tā Līnija. Redzēt visu šo tuksnesi, caur kuru es esmu izgājis, visas ērkšķu brūces un visas akmeņu kaudzes, uz kurām es sasītos, tomēr turodamies pie šī Vada. Kā Tu teici, to teica dzejnieks:

Daži caur ūdeņiem, bet daži caur plūdiem,
Daži caur smagiem pārbaudījumiem, taču visi
caur Asinīm.

Un es gribu paņemt Šo te, to Zobenu, kurš mani ir sargājis visā šajā ceļā, iebāzt To atpakaļ Tā maksti, un iesaukties: “Tēvs, šorit sūti laivu pie manis, es atgriezšos Mājās.” Tu būsi tur, Kungs. Tu to apsolīji. Tu nevari pievilt.

¹⁵⁶ Svēti katru, kurš patlaban atrodas šeit. Un, ja kāds nezina, kā turēties pie tās Līnijas, vēl nekad nav Tai pieskāries, tad lai tagad viņi paceļ savas svētās rokas, gaidošās rokas, gribošās rokas, un pieskaras tai Dzīvības-Līnijai, kas aizvedis viņus pie tā, ko vēlas viņu sirdis, pie pilnīga miera un apmierinājuma, pie miera Kristū.

¹⁵⁷ Kamēr mūsu galvas ir noliektas, varbūt kāds pacels savu roku un teiks: “Ļauj man. Turi mani pie rokas”? Ak, lai Dievs jūs svēti.

Ceļu kad tumsa klāj, Blakus, Kungs, man tad
stāj,
Dzīve mana kad tūlit beigsies;
Un pie upes stāvēšu,
Vadi manus soļus, nelaid vaļā manu roku,
Paņem manu roku, dārgais Kungs, un mani
ved.

¹⁵⁸ Kurš vēl pacels savu roku un teiks: “Kungs, es šodien gribu pieskarties tai Dzīvības-Līnijai. Es gribu sajust, ka Kristus ir piedēvis manus grēkus, un no šī brīža es gribu būt jauns

radījums”? Lai Dievs jūs svēti. Varbūt vēl atradisies kāds, kurš teiks: “Ļauj man pieskarties pie Tevis, Kungs. Ļauj man zaudēt sevi”? Lai Dievs tevi svēti, māsa. “Ļauj man pazaudēt sevi un atrast to, Kungs, Tevi.” Lai Dievs jūs svēti. Un jūs lai Dievs svēti. Tā tas ir. “Ļauj man zaudēt sevi, Kungs. Ļauj man aizmirst.” Lai Dievs tevi svēti, brāli. “Ļauj man. . .” Lai Dievs tevi svēti, māsa. “Ļauj man pazaudēt visas manas zināšanas.” Lai Dievs svēti tevi, māsa. Neuzticieties cilvēciskām shēmām. Sekojiet tam Pavadonim, Viņš ievēdis jūs visā Patiesībā. “Ved mani, Kungs Jēzu, ved mani.” Lai Dievs jūs tur svēti. Ak, daudzi ir pacēlušī rokas, vēloties glābšanu. Tagad, kamēr mēs. . .

¹⁵⁹ Šis te altāris, par altāri isti nenosauksi, jo šeit visur sēd cilvēki. Bet Viņš ir tieši tur. Kad jūs pacēlāt savu roku, jūs ļoti labi zināt, ka jūsu sirdī kaut kas ir noticis. Jēzus sacīja: “Kas Manus Vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir nebeidzamā Dzīvība.” Vai jūs to nopietni? Tad, lūk, baseins, pilns ar ūdeni. Laika kristībām ir pilnīgi pietiekami. Lūgšim.

¹⁶⁰ Mūsu Debesu Tēvs, šis nelielais, saraustītais šodienas Vēstījums caur aizsmakušu balsi, Svētais Gars droši vien ir kaut kur devies. Tas devās turp, kam Tas bija paredzēts, un šovakar tur ir daudzi, Kungs, varbūt kādi piecpadsmit vai divdesmit cilvēki pacēla savas rokas, jo viņiem ir vajadzīgs Pavadonis. Viņi saprot, viņi ir centušies sevi apmānīt. Viņi mēģināja sacīt: “Ar mani viss ir kārtībā,” taču kaut kur dziļi iekšienē viņi saprot, ka tā tas nav. Un viņi grib sajust Tevi, Kungs. Viņi grib šo Pavadoni. Viņi grib pierakstīties. Tev vienmēr ir brīvas vietas. Viņi grib pierakstīties uz šo ceļojumu. Viņi nezina, kā tur nokļūt. Neviena nezina, kā viņus turp aizvest; tikai Tu vienīgais. Viņi nāk, lai saņemtu Dieva sagādāto Pavadoni, Svēto Garu. Viņi ir pacēlušī savas rokas.

¹⁶¹ Ak, Svētais Gars un Pavadoni, nonāc pār viņiem! Piedod katru grēku. Piedod viņu nelikumības. Pieņem šovakar viņus Kristus Ķermenī, kur viņi varēs sajust Dievišķās strāvas plūsmu caur šo Liniņu, kas aizvedis viņus pie Jordānas, un pāri Jordānai uz apsolīto Zemi. Lai viņi seko cieši aiz Vārda. Vārds saka: “Nožēlojiet grēkus un kristieties Jēzus Kristus Vārdā.” Lai viņi nemēģina izdarīt to kaut kādā citā veidā. Lai viņi seko cieši aiz Vārda, jo tieši Viņš ir Tas, kurš vedis. Lūk, kādi ir tie soļi, lai uzrāptos tur, kur mēs varesim satvert šī Pavadoņa roku. Dāvā to, Kungs. Lai viņi ir Tavējie. Tagad viņi ir Tavās rokās kā trofejas, un neviens nevar viņus no tām izraut. Es ticu, ka Tu pieņemsi viņus kā izglābtus cilvēkus. Viņi pacēla savas rokas, taču viņi nevarētu to izdarīt paši no sevis, ja Kaut Kas nebūtu viņus uzrunājis. Tas bijī Tu, Svētais Gars un Pavadoni.

¹⁶² Viņi redz, kā tuvojas tā stunda, pār zemi nolaižas migla, varenas ticības mācības un—un viss pārējais apvienojas, draudzes apvienojas, sanāk kopā. Ak, Dievs, kā viņi jau mēģina teikt: “Visiem ar divainībām būs jādodas prom no šejienes un

jānodas uz Aļasku.” Un visas tās lietas, ar kurām viņi draud, tas mums nav nekas jauns, lielais Pavadonis mums to ir parādījis uz šī Vārda takas. Mēs vienkārši ejam caur šai Tā daļai.

163 Tēvs Dievs, Tu šodien runāji uz viņiem, un es tagad uzticu viņus Tev kā šī Vārda trofejas. Jēzus Vārdā.

164 Lūk, Tēvs, šeit uz galda stāv lakatiņi, tie domāti slimiem cilvēkiem, kādam mazulītim, varbūt kādai mātei, kādai māsai, kādam brālim; tajos ir pat iespraustas saspraudītes. Un es tos tagad pielieku sev klāt. Jā, mēs esam iemācīti no Bibeles, ka viņi ņēma no Pāvila ķermeņa autus un priekšautus, un slimie tika dziedināti, nešķīstie gari izgāja ārā no cilvēkiem. Jā, mēs saprotam, Kungs, ka Pāvils bija cilvēks, viņš bija tikai cilvēks. Bet tas bija Svētā Gara svaidījums, kas atradās uz viņa, kas svētīja tos lakatiņus, un tā ticība, kas bija tiem cilvēkiem, ka viņš bija Tavs apustulis. Jā, Pāvils ir paņēmts prom no mums, taču ne Pavadonis, Viņš joprojām ir šeit. Un, Dievs, es lūdzu, lai Tu svētī šos lakatiņus un lai Pavadonis vada viņus uz to vietu, uz šo pilnīgo nodošanos.

165 Mēs atkal dzirdējam, ka tad, kad Israēls sekoja savam Pavadonim un viņi pienāca pie Jordānas, (tas ir), pie Sarkanās jūras. Viņi tika apturēti tieši tad, kad viņi pildīja savu uzdevumu, un tur viņus aizveda Pavadonis. Kāpēc? Lai parādītu Viņa godību. Un kad visas cerības bija zudušas, tad Dievs palūkojās caur Uguns Stabu, un pat mirusī jūra nobijās un saritinājās, un izveidojās taka, lai Israēls varētu doties uz apsolīto zemi.

166 Patiesi, Kungs, Tu joprojām esi tas pats Dievs. Varbūt šie cilvēki ir kristieši, varbūt viņi pilda savu uzdevumu, taču viņi ir iedzīti tajā stūrī, kur viņus ir iedzinusi slimība. Paskaties šovakar lejup caur Jēzus Asinīm, lai velns izbīstas, viņš atkāpsies, un Tavi bērni aizies pāri līdz apsolījumam, kas dāvā viņiem labu veselību. Dāvā to, Tēvs. Es sūtu šos lakatiņus no sava ķermeņa uz viņējiem, Jēzus Kristus Vārdā.

167 Es paceļu augšup šo sapulci Tavā priekšā, ticībā es nolieku viņus godības apņemtā Dieva altāra priekšā Debesis. Lai katra slimības vēlme, viss, kas viņiem nav pareizi, viss, kas kaut kur nav pareizi viņu dzīvēs, Dievs, attīri viņus, padari viņus par Savējiem. Dziedini viņus, Tēvs. Un lai tas Spēks, kas uzcēla Jēzu no kapa, atdzīvina viņu mirstīgos ķermeņus un padara viņus par jauniem radījumiem Kristū. Dod viņiem labu veselību un spēku, lai viņi Tev kalpotu.

168 Neaizmirsti mani, ak, Kungs, es esmu Tavs kalps. Palidzi man, man ir vajadzīgs, lai par mani lūdz. Un es lūdzu, lai Svētais Gars mūs ved un mūs lieto, un ved mūs līdz tai dienai, kad mēs aci pret aci ieraudzīsim Jēzu Kristu Viņa godības pilnajā Atnākšanā, kad mēs satiksimies ar Viņu gaisā Aizraušānā. Mēs to lūdzam Kristus Vārdā. Āmen.

Viņu milu es, es . . . (Vai jūs milat?)
 Jo Viņš pirmais mani milēja
 Un glābšanu man Gulgātā
 Viņš nopirka.

¹⁶⁹ Lūk, ja jūs nemilat viens otru, kurus jūs varat redzēt, tad kā gan jūs milēsiet Viņu, Kuru neesat redzējuši? Tagad, kad mēs dziedāsim *Viņu milu es*, sirsnīgi paspiediet roku blakusesošajiem milestības rokaspiedienā.

Viņu milu es . . .

Lai Dievs tevi svēti . . . ? . . . Lai Dievs tevi svēti . . . ? . . . Lai Dievs tevi svēti . . . ? . . . Lai Dievs tevi svēti, brāli Nevil . . . ? . . . Hm-hm. Lai Dievs tevi svēti . . . ? . . .

Viņš nopirka.

Tagad pacelsim Viņam preti savas rokas.

Viņu milu es, Viņu milu es
 Jo Viņš pirmais mani milēja
 Un glābšanu man Gulgātā
 Viņš nopirka.

¹⁷⁰ Runājot par labu dziesmu, vai gribat vienu tādu dzirdēt? Kā es saprotu, šeit pie mums ir viens evaņģēlists, dziesmu vadītājs no Indianapoles. Man šķiet, ka viņš dzied Kedlu saiešanas telti. Pareizi? Ļoti labi, ser. Viņš ir no Kedlu saiešanas telts. Kurš no jums atceras E. Hovardu Kedlu? Ak vai! Lai viņa dvesele dus Dieva mierā. Tas dziedošais putniņš, sievietē, kuras dziedāšanu man patika klausīties, teju vai vairāk no visiem, ko esmu savā dzīvē dzirdējis, tā bija Kedla kundze, kad viņa dziedāja: "Vai dodoties no rīta prom, tu iedomājies palūgt Kristus, mūsu Pestītāja Vārdā, lai Viņš šodien tevi sargā?"

¹⁷¹ Reiz kādā rītā tani divistabu būdīnā, tepat, otrpus ielas, es pamodos, es taisijos doties un iekurt uguni. Plīts negribēja iekurties. Un es mēģināju to iededzināt, bet iepūta vēja brāzma un iepūta to visu man sejā. un bija auksts, un es biju teju vai sastindzis. Visa grīda bija ar sarmu, bet es biju ar basām kājām; mēģināju iekurināt šo mazo, veco dzelzs krāsnīņu ar nelielu dūmvadu virs tās. Un es vienkārši . . . Mēs ar Medu tikko kā bijām apprecējušies. Un es centos, bet pagales bija mitras un nedega, un es tur sēdēju, es nodomāju: "Ak vai! Es pamēģināšu vēlreiz." Man bija jāiet uz darbu, un es *šādi* pūtu to veco plīti. Un es izstiepu roku un ieslēdzu radio, un viņa sāka dziedāt: "Vai dodamies no rīta prom, tu iedomājies palūgt," es vienkārši noņemtos uz grīdas, "Kristus, mūsu Pestītāja Vārdā, lai Viņš šodien tevi sargā?" Ak, kā man patika klausīties to sievieti!

¹⁷² Kad es reiz pārceļšos pāri tai upei, es ticu, ka es tur izdzirdēšu Kedla kundzi, kas tur būs. Ziniet, es vienmēr norunāju satikšanos. Šinī upes krastā ir mūžam zaļojošs Koks, jūs zināt, Dzīvības koks; bet upes otrajā krastā ir eņģeļu koris,

kas dzied dienu un nakti, jo tur nakts nemaz nav, dzied visu dienu, saprotiet. Es atradišu sev vietu un vienkārši piesēdišu, un klausīšos tajā. Es ticu, ka dzirdēšu, kā tur dziedās Kedla kundze.

¹⁷³ Lai Dievs svēti mūsu brāli. Es esmu piemirsis viņa vārdu. Kā tevi sauc, brāli? [Brālis saka: “Neds Vūlmens.”—Tulk.] Tagad jums dziedās brālis Neds Vūlmans. Brāli Vūlman, ļoti priecājamies, ka tu šovakar esi šeit. [Brālis Vūlmans dzied dziesmu *Manas sirds kapela*.]

PAVADONIS LAT62-1014E
(A Guide)

Šis Vēstījums, kuru brālis Viljams Marions Branhams sākotnēji sludināja angļu valodā svētdienas vakarā, 1962. gada 14. oktobrī Branhama Saiešanas Telti Džefersonvilā, Indīanas štatā, ASV, ir ņemts no magnētiskās lentes ieraksta un bez saisinājumiem pierakstīts angļu valodā. Šo tulkojumu latviešu valodā ir nodrukājusi un izplata Voice of God Recordings.

LATVIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org